

CURIERUL ADVENTIST

Iunie 2022: ISUS, SEMNUL ȘI MINUNEA + PAȘTELE ÎNSĂNGERAT + AFARĂ DIN ORAȘ + ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS + ISUS HRISTOS – PERSONAJUL PROMINENT AL VECHIULUI TESTAMENT + ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 + FOCURILE DOMNULUI + ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DIN GENEZA

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Ghidul sănătății copilului

Într-un limbaj simplu și pe înțelesul tuturor, acest ghid le oferă părinților informații utile despre:

- » alimentația unui nou-născut și sugar; nutriția din perioada copilăriei și a adolescenței; principalele tulburări de comportament alimentar întâlnite în rândul adolescenților;
- » patologia des întâlnită în rândul copiilor care frecventează colectivități, de la problemele de ordin respirator până la cele de natură digestivă, de la cum putem diagnostica și trata corect o febră până la noțiuni generale despre epilepsie și convulsii;
- » primul ajutor în caz de stop cardio-respirator, atât la sugar, cât și la copilul mai mare;
- » patologia dentară pediatrică;
- » sănătatea emoțională a copilului.

Le dorim părinților să aibă parte pe viitor doar de copii sănătoși, pentru care să nu fie nevoie vreodată să pună în aplicare informațiile oferite de acest ghid.

evs
editura viață și sănătate

Anul XCIX, IUNIE 2022. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJUL PREȘEDINTELUI – 6 MAI 2022

Stimați așteptători ai Domnului Isus, dragi prieteni,

După aceste zile când primăvara a îmbrățișat toată natura, Creatorul lumii ne dă întâlnire la o nouă sărbătoare de Sabat. Scriptura ne invită „să ne grăbim să intrăm în odihna lui Dumnezeu... fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (adaptare după Evrei 4:10,11).

În cele ce urmează, împărtășesc cu dumneavoastră activitatea noastră din ultimele două săptămâni și vă însoțesc, acolo unde vă aflați, cu rugăciunea mea personală ca Mângâietorul promis, Duhul cel Sfânt, să fie trimis în toate bisericile adventiste pe care Dumnezeu le ține în mâna Lui dreaptă (Apocalipsa 1:20).

Am vizitat terenul pentru **spitalul oncologic de la Târgu Mureș**. În imagini se văd săpăturile pentru fundația clădirilor. Inflația prețurilor la materiile prime pentru construcție a întârziat cu câteva săptămâni deschiderea șantierului, dar după actualizarea planurilor, noutățile sunt îmbucurătoare. De asemenea, la **centrul multifuncțional din Stupini, Brașov**, avem perspectiva de finalizare a lucrărilor de renovare la termen, cu speranța că în cursul anului curent vă vom invita acolo pentru conferințe naționale, convenții și instruirii.

La adresa **comitet.adventist.ro** aveți acces la **dosarul Comitetului executiv al Uniunii din data de 18 aprilie 2022**. În premieră, oferim dosarul comitetului persoanelor care caută informații despre proiectele noastre naționale. Este „răspunsul nostru pentru cei care ne cercetează”, ca să folosesc exprimarea apostolului Pavel (1 Corinteni 9:3). La evaluarea ultimului an de activitate, am fost bucuroși de oaspeții sesiunii, 18 tineri, surori și prezbiteri, care au asistat activ la prezentarea rapoartelor și la procesul de vot. Ne dorim ca acest format de sesiune deschisă să fie utilizat mai departe în cadrul altor comitete executive din conferințe și Uniune. Cât privește deciziile relevante ale sesiunii, menționez rezultatele consultărilor despre starea bisericii. Pe lângă cele 15 hotărâri adoptate, pe care le puteți accesa online, am trimis în scris un document de sinteză și peste 100 de răspunsuri punctuale pentru participanții la cele trei consultări.

Avem o nouă chemare la rugăciune din partea conducerii mondiale a Bisericii Adventiste, prin inițiativa „**40 de zile de rugăciune**”, pe măsură ce ne apropiem de Sesiunea Conferinței Generale din SUA. Ne așteaptă un val de provocări și momente definitorii, în timp ce ne străduim să facem față lumii postpandemice, conflictelor armate și crizelor politice, naturale și tehnologice. Doar harul lui Dumnezeu ne poate susține, dacă vom căuta cu sinceritate prezența Duhului Sfânt în viața noastră personală și de familie și în misiunea noastră. În același context de perseverență în mijlocire, salut faptul că, în seara de sâmbătă, 30 aprilie, lanțul mondial adventist de rugăciune a primit în mod oficial și grupa din România.

Pentru prima dată, Speranța TV difuzează un **program religios de evanghelizare în limba romani**, cu subtitrare în limba română, sub genericul: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” (So te kărav te avav mântume?). Conferințele sunt susținute de frați gabori și sunt transmise în mediul on-

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

Mesajul președintelui

5 Info

Comitetul Executiv 18 aprilie 2022 – Sibiu

6 ADRA

Misiune îndeplinită

8 Spiritual

Constantin Dinu

Isus, semnul și minunea (III)

10 Opinii

Mugurel Asaței

Paștele însângerat

12 Reflecții

Daniel Nițulescu

Afară din orașe (IV)

14 Universitatea Adventus

Emanuel Sălăgean

Zilele Universității Adventus 13–15 Mai 2022

16 Spiritual

Dan Constantinescu

Isus Hristos – personajul proeminent al Vechiului Testament (III)

19 Istorie adventă

Leonida Ghioaldă

Istoria unui loc – Labirint 116 (II)

23 Meditație

Ștefan Radu

Focusurile Domnului (I)

26 Teologie

Florin Lăiu

Întrebări și răspunsuri din Geneza (I)

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Lazăr, din nou în viață!

**TATĂL NOSTRU
CARE EȘTI ÎN
CERURI, DIN CARE
ÎȘI PRIMEȘTE
NUMELE ORICE
FAMILIE DIN CER
ȘI DE PE PĂMÂNT,
NE RUGĂM CA,
POTRIVIT CU
VOIA TA, SĂ
ZIDEȘTI CASELE
NOASTRE ȘI SĂ LE
ÎNTĂREȘTI PRIN
DUHUL TĂU...
TE RUGĂM SĂ NE
ÎNRĂDĂCINEZI ÎN
DRAGOSTE, SĂ NE
FACI STATORNICI
ÎN CREDINȚĂ!**

line în perioada 29 aprilie–8 mai 2022, de la ora 21:00, iar pe postul de televiziune de la ora 23:00.

Săptămâna aceasta am avut o **convorbire oficială în parlament cu domnul Kelemen Hunor**, viceprim-ministru în Guvernul României. Împreună cu pastorii Lorand Balla și Dragoș Mușat, din Comitetul Uniunii, am discutat cu dumnealui **posibilități de colaborare pentru grupurile etnice adventiste din țară** și modul în care putem dezvolta proiecte de impact.

Întrevederi de lucru am avut și în forurile regionale de conducere ale Bisericii Adventiste din **Muntenia, Transilvania de Sud și Banat**, la comitetele executive, precum și la examenul de hirononire, unde am evaluat trei candidați din două conferințe.

Federația Comunităților Evreiești din România m-a invitat să particip la **reinaugurarea Sinagogii din Cetate, din orașul Timișoara**, cu ocazia celebrării a 150 de ani de existență. Ceremonia a sărbătorit rolul Sinagogii din Cetate și a fost ținută în ziua când s-a împlinit un secol și jumătate de la un eveniment istoric unic: momentul când împăratul Austriei a deschis sinagoga din Timișoara.

În final, vă rog ca, împreună cu mine, să-I adresăm lui Dumnezeu o cerere pentru familia bisericii, greu încercată în ultima săptămână prin divorțul din **familia pastorului Romică Sîrbu**,

situație despre care am emis un comunicat în data de 2 mai 2022.

Voia lui Dumnezeu este să fim onești și fericiți. Dar mai înainte de orice, Dumnezeu ne cheamă să fim credincioși și promite că, dacă vom fi responsabili, fericirea ne va însoți în toate zilele, ne vom bucura de lucrul mâinilor noastre și ne va merge bine. Dragi frați și surori, să acceptăm testul acesta al credincioșiei. Să căutăm mai întâi neprihănirea, iar celelalte lucruri le vom primi din belșug. Să ne rugăm împreună: „Tatăl nostru care ești în ceruri, din care își primește numele orice familie din cer și de pe pământ, ne rugăm ca, potrivit cu voia Ta, să zidești casele noastre și să le întărești prin Duhul Tău, astfel încât Hristos să locuiască, prin credință, în inimile soților din fiecare familie creștină. Te rugăm să ne înrădăcinezi în dragoste, să ne faci statornici în credință pe toți, părinți și copii, și să ne ferești de ispite. Îndură-te de familiile unde există suferință și dramă și vindecă rănilor! Mângâie Tu membrii familiei Sîrbu și păstrează-i în harul tău! Știm că poți face mult mai mult decât cerem sau gândim, de aceea Ți aducem slavă în biserică și în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor! Amin” (adaptare după Efeseni 3:14-21). ■

Aurel Neațu, președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

INFORMARE despre situația pastorului ROMICĂ SÎRBU

În atenția credincioșilor adventiști de ziua a șaptea

Vă comunicăm că pastorul Romică Sîrbu a demisionat din funcția de director al departamentelor Educație, Capelanie și Spiritul Profeției din cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Motivul demisiei este desfacerea legală a căsătoriei pe cale amiabilă, acțiune începută azi, 2 mai 2022. Precizăm că inițiativa nu îi aparține fratelui Romică Sîrbu, iar motivele invocate de ambele părți sunt de natură personală și nu implică infidelitate conjugală. Vă informăm că, în consecință, fratele Romică Sîrbu își pierde atribuțiile pastorale, iar după încheierea perioadei de preaviz, va înceta raporturile de muncă cu biserica.

Înțelegem situația prezentă ca fiind neașteptată și deosebit de dureroasă. În sensul acesta, ne exprimăm măhnirea că nu putem schimba deciziile și cursul evenimentelor din familia Sîrbu. În același timp, pentru clarificarea lucrurilor, subliniem incompatibilitatea dintre activitățile pastorale de orice fel și destrămarea familiei, prin încălcarea jurământului făcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Prin urmare, acordăm asistență spirituală tuturor membrilor adventiști aflați în situații de familie delicate, pentru a respecta principiile și valorile Bibliei. Pe această cale, Comitetul Uniunii de Conferințe vă adresează o invitație de rugăciune pentru membrii familiei aflate în impas și, de asemenea, pentru apărarea instituției edenice a căsătoriei, tot mai des atacată.

Vom reveni curând cu informații despre activitatea și conducerea departamentelor menționate. „Însuși Domnul păcii să vă dea pace întotdeauna și în orice fel” (2 Tesaloniceni 3:16, NTR).

Comitetul Uniunii de Conferințe, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

București, 2 mai 2022

COMITET EXECUTIV – 18 APRILIE 2022 – SIBIU

La ședința forului național de conducere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, din data de 18 aprilie, au fost invitați să participe un număr de 18 credincioși laici din toate părțile țării. Prezența acestora la sesiunea ordinară a Comitetului executiv de bilanț a dat o notă specială întrunirii. Participanții invitați – tineri, surori și prezbiteri – au asistat la întreaga ședință și au fost martori la procesul de vot al rapoartelor prezentate. Ei au avut acces la dosarul electronic al comitetului, s-au implicat în discuții, au pus întrebări și au exprimat opinii despre proiectele bisericii. Conform listelor, au participat online sau fizic 32 de laici și 21 de pastori. Lucrările desfășurate în Biserica Adventistă din Sibiu s-au încheiat seara, în jurul orei 18:30.

Evenimentul face parte dintr-o serie de acțiuni menite să implice activ cât mai mulți credincioși laici în slujirea bisericii și totodată să facă mai transparent actul conducerii. În fiecare primăvară, un comitet executiv de

evaluare se organizează în fiecare Conferință și Uniune din Biserica Adventistă și este un moment de analiză a activităților din ultimul an, pe baza unor rapoarte scrise. Președintele, secretarul și trezorerul bisericii, urmați de directorii ai departamentelor, dau rapoarte individuale de lucru și prezintă stadiul proiectelor bugetate. Adesea, prezentarea este însoțită și de materiale grafice sau video. Raportul de luni, 18 aprilie 2022, poate fi accesat la adresa oficială **comitet.adventist.ro**.

La aceeași adresă se pot citi și hotărâri ale comitetului, cum ar fi cele 15 propuneri votate în urma procesului de consultări cu laici și pastori. Comitetul a decis convocarea unei adunări generale extraordinare în data de 20 noiembrie 2022, pentru modificarea unor articole din statutul de funcționare al bisericii.

Accesează semestrial **comitet.adventist.ro** pentru a cunoaște direcții oficiale, decizii și proiecte esențiale din viața bisericii.

Rapoarte Comitet Executiv – 18 aprilie 2022

Raportul președintelui – pastorul Aurel Neațu
Raportul secretarului – pastorul Georgel Pîrlitu
Raportul trezorerului – pastorul Emil Jigău
Raport Departament Asociația Pastorală – pastor Marius Andrei
Raport Departament Slujirea Familiei – pastor Marius Andrei
Raport Departament Publicații și Grupuri Etnice – pastor Lorand Balla
Raport Departament Sănătate – medic Anamaria Zăfir
Raport Departament Școala de Sabat și Lucrare Personală – pastor Daniel Brînzan
Raport Departament Misiune – pastor Daniel Brînzan
Raport Departament Libertate Religioasă și Relații Publice – pastor Dragoș Mușat
Raport Departament Comunicare – pastor Dragoș Mușat
Raport Departament Tineret și Slujirea Copiilor – pastor Ioan Gelu Poenariu
Raport Departament Educație – pastor Romică Sîrbu
Raport Departament Spiritul Profetic – pastor Romică Sîrbu
Raport Departament Muzică – Sebastian Felea
Raport Departament Misiunea Femeii – Liliana Radu
Raport Departament Isprăvnicie – Pastor Ciprian Șandru
Raport Campanie Misiune Bacău – aprilie 2022

Propuneri în urma consultării cu Conferințele Uniunii, laici și pastori

În urma întâlnirilor de lucru, a fost prezentat înaintea membrilor Comitetului executiv un document cu propuneri care poate fi consultat la adresa:

<https://comitet.adventist.ro/wp-content/uploads/2022/04/Propuneri-dupa-consultari.pdf>
<http://comitet.adventist.ro>

comitet.adventist.ro

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ

DREPTATE. COMPASIUNE. DRAGOSTE

502.703 USD, 342 TONE PRODUSE, 335 VOLUNTARI, 177 MAȘINI, 36 CONVOAIE UMANITARE ÎN UCRAINA – UN SEMN DE SOLIDARITATE CU REFUGIAȚII DIN UCRAINA

În mai puțin de trei zile de la începerea războiului din Ucraina, primul convoi umanitar ADRA România a pășit în Ucraina. În perioada 27 februarie–05 mai 2022, activitatea socială a **Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea** din România, prin **ADRA România** și prin cele șase unități administrativ teritoriale din Banat, Moldova, Muntenia, Oltenia, Transilvania Nord și Transilvania Sud, a constat în asistarea a peste 26.050 de persoane prin intermediul a 36 de convoaie umanitare în Ucraina din cadrul proiectului „Speranță pentru Ucraina”. Implementarea cu succes a acestor convoaie umanitare a fost posibilă cu sprijinul a 335 de voluntari activi și a peste 104 parteneri. Ajutorul material și financiar în implementarea proiectelor desfășurate nu este de neglijat, astfel că susținerea proiectului din partea a cel puțin 257 de sponsori cu inimă mare a făcut diferența dintre vorbe și fapte.

„Uniunea de Conferințe a Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea din Ucraina își exprimă sincera recunoștință față de ADRA România pentru slujirea și sprijinul acordat persoanelor strămutate și sărace din Ucraina prin tonele de produse primite în ultimele trei săptămâni. De când a început războiul, Cernăuți este un spațiu de depozitare pentru toată Ucraina. Avem două spații de depozitare în Cernăuți, regiunea Basarabia, și unul în Muncaci, regiunea Transcarpatia. Orice ajutor umanitar sosit în Cernăuți ajunge în orice parte a Ucrainei. Apreciam cu adevărat la ADRA România dedicarea, bunătatea și generozitatea pe care au manifestat-o pentru oamenii din poporul nostru. Ne dorim ca Dumnezeu să vă binecuvânteze într-o măsură bogată pe voi toți în viața și slujirea voastră și să trimită Duhul Său cel Sfânt ca să vă susțină în misiunea voastră”, a declarat Nosov Stanislav, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Ucraina.

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este solidară cu refugiații din Ucraina care caută adăpost în România sau tranzitează țara noastră. Pe lângă ajutorul oferit prin instituțiile și voluntarii noștri, am deschis ușile centrelor noastre de cazare la nivel național și regional și punem în legătură ofertele de alimente și cazare din partea credincioșilor noștri cu cererile primite de la graniță. Biserica Adventistă este implicată în gestionarea situației și se roagă pentru ucrainenii în criză, pentru victimele mașinii de război și pentru pace în regiune”, a declarat Aurel Neațu, președintele ADRA România și președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Donarea în scop umanitar a celor peste 342 de tone de produse, în cadrul proiectului „Speranță pentru Ucraina”, implementat de către **ADRA România**, s-a realizat ca urmare a solicitării și a consultării **ADRA Ucraina** în colaborare cu organizațiile Uniunea de Conferințe a Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea din Ucraina, Conferința de Vest Bucovina, Conferința Transcarpatia și Conferința de Sud. Sutele de mii de produse donate (medicamente și suplimente alimentare, produse de igienă, alimente, haine, detergent, alimente pentru gătit, produse de prim ajutor, saltele, pături, lenjerii de pat, generatoare ș.a.), cu o valoare de peste 502.703 dolari, au ajuns în Ucraina, în raioanele Basarabia, Transcarpatia și Odesa, produsele fiind folosite pentru refugiații ucraineni cazați atât în centrele din cele două raioane, cât și din alte regiuni din Ucraina.

„ADRA România se alătură din toată inima intervenției umanitare, în urma războiului, pentru refugiații din Ucraina, prin proiectul „Speranță pentru Ucraina”. Ca de fiecare dată, în situațiile de criză, pe lângă durerea pricinuită de dezastrele care vin pe neașteptate, se

poate vedea și solidaritatea umană acționând. Situația refugiaților este o chemare la responsabilitate și la compasiune în vederea acordării priorității vieții și demnității umane. Adevăratul test al oricărei umanități se dă în momentul de criză. În contextul războiului din Ucraina, ADRA România solicită solidaritate cu semenii noștri refugiați. În spatele mărturiilor și statisticilor există oameni reali cu povești triste despre suferință și pierderi, precum și despre speranță și motivație, oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, dar care au nevoie de ajutor”, a declarat Robert Georgescu, director executiv ADRA România.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizare de servicii sociale acreditate, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic,

adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuit.

Din anul 2015, atât în țară, cât și în afara țării, ADRA România implementează proiectul „Speranță pentru imigranți”, prin care susține refugiații, imigranții și emigranții. Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România în proiectul „Speranță pentru Ucraina” și să se implice o pot face:

- prin voluntariat, completând formularul: Voluntari pentru refugiații din Ucraina;
- prin donații materiale (în special produse medicale, dar și produse alimentare, de igienă și îmbrăcăminte), dar și prin
- donații financiare în contul ADRA sau
- donând chiar acum direct pe site-ul adra.ro/doneaza, prin specificarea proiectului „Speranță pentru Ucraina” la destinație sau
- donând chiar acum **2 euro** prin SMS la numărul **8845** cu textul „ADRA”. ■

**ADEVĂRATUL
TEST AL ORI-
CĂREI UMANI-
TĂȚI SE DĂ ÎN
MOMENTUL
DE CRIZĂ. ÎN
CONTEXTUL
RĂZBOIULUI
DIN UCRAINA,
ADRA ROMÂNIA
SOLICITĂ
SOLIDARITATE
CU SEMENII
NOȘTRI
REFUGIAȚI**

ADRA România

ISUS, SEMNUL ȘI MINUNEA (III)

A treia opțiune: al treisprezecelea ucenic

UCENICII ERAU
INTERESAȚI ÎN
PRIMUL RÂND DE
CAUZĂ, DAR ISUS
LE ÎNDREAPTĂ
ATENȚIA SPRE
SCOP: „CA SĂ
SE ARATE ÎN EL
LUCRĂRILE LUI
DUMNEZEU.”

Ca și ceilalți rabini care dialogau cu ucenicii lor într-un fel de școală peripatetică¹, Isus trece cu ucenicii Săi prin Pridvorul lui Solomon de la templu. În calea lor apare un cerșetor orb, ne spune Ioan (în cap. 9). Ucenicii se opresc. Să ni-l imaginăm puțin pe orb: aude pași – tresare... Pașii se opresc, inima începe să-i bată cu putere. Oare va primi ceva sau va auzi din nou unul dintre acele comentarii atât de dezgustătoare la adresa lui? Rabinii credeau că acest om s-a născut astfel pentru că părinții lui au păcătuit. Deodată, orbul aude **întrebarea**: „Învățătorule, cine a păcătuit? El sau părinții lui?” Ucenicii lui Isus nu vedeau decât două opțiuni, ca și ucenicii celorlalți rabini.

Parcă nici nu fuseseră în școala lui Isus. Isus le răspunde: „N-a păcătuit nici omul acesta, și nici părinții lui.” **Isus vede a treia opțiune.** El spune: „Acest om s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” Ucenicii erau interesați de cauză, dar Isus le îndreaptă atenția spre scop: „Ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” *Isus era MINUNEA ÎNȚELEGERII CONDIȚIEI UMANE!*

Și acum intervenția terapeutică: Isus face două turte din lut și i le pune pe ochi. De ce? Dumnezeu voastră, dacă ați avea noroi în ochi, care ar fi primul lucru pe care l-ați face? V-ați duce să vă spălați. Dar Isus nu-l trimite oriunde: „Du-te la scăldătoarea Siloamului”, care, spune tot Ioan, misterios, ne deschide o nouă perspectivă, „Siloam care, tălmăcit, înseamnă *trimis*.”² Ciudat amănunt.

Bazinul Siloamului, acoperit în anul 70 d.Hr. cu ocazia cuceririi Ierusalimului de către romani și excavat în 2004 în partea de sud-est a Ierusalimului, avea o apă atât de curată încât se credea că poate curăți până și un leproș.³ Parcă văd un om cu noroi pe ochi orbecăind pe drumul de la Muntele Templului până la marea scăldătoare a Siloamului. Parcă-i aud și pe trecători strigându-i omului să se oprească și să se spele pe ochi. Probabil că unii i-au adus chiar și un urcior cu apă, neștiind că el este de fapt orb. În mod sigur, el a refuzat pentru că știa un singur lucru: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, atunci sunteți

într-adevăr ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi!”⁴ Un simț al vederii interioare îl ghida spre „Trimisul”. Vederea fizică a fost doar un semn, o „adeverință” că el deja vedea...

Era al treisprezecelea ucenic... Recunoscut de profesorii vremii...

Observați etapele din Ioan 9:2-40 (NTLR):

Profesorul predă teoria: La întrebarea ucenicilor: „Cine a păcătuit de s-a născut orb?” Isus le-a răspuns: „*Nu este așa nici pentru că a păcătuit el, nici pentru că au păcătuit părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.* Cât este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt lumina lumii (v. 2-5).

Profesorul începe demonstrația de lucrări practice: „Și zicând aceasta, a scuipat pe pământ, a făcut niște noroi din salivă și l-a pus pe ochii orbului. Apoi i-a zis: «Du-te și spală-te în bazinul Siloamului!» Tradus, *Siloam* înseamnă «Trimis».” (v. 6-7 p.p.)

Studentul continuă experimentul în stilul „hands-on”⁵: „El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine” (v. 7 u.p.).

Comisia de examen seminarizează: „Tu ce zici despre El, pentru că ție ți-a deschis ochii?” (v. 17 p.p.)

Studentul dă răspunsul de care comisia se temea cel mai tare: „Este un profet.” (v. 17. u.p.)

La reexaminarea cu aceeași comisie, studentul pune întrebarea de baraj la care licențiații în litere nu pot să răspundă: „L-au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: «Dă slavă lui Dumnezeu! Noi știm că omul acesta este păcătos.» El le-a răspuns: «Dacă este păcătos, nu știu. Eu una știu: eram orb, iar acum văd!» Ei l-au întrebat: «Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?» El le-a răspuns: «V-am spus deja, dar n-ați ascultat. De ce vreți să auziți din nou? Doar nu vreți și voi să deveniți ucenicii Lui?!»” (v. 24-27)

Rezultat examen de licență: „*Tu ești ucenicul Aceluia!* Noi însă suntem ucenicii lui Moise! Noi

știm că lui Moise i-a vorbit Dumnezeu, dar Acesta nu știm de unde este!” (v. 28-29)

Concluzia studentului în urma părții de cercetare personală din lucrarea de licență: „Omul le-a răspuns: «Dar tocmai acesta este lucrul de mirare, că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii! Știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși, dar dacă cineva este temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea nu s-a auzit ca cineva să deschidă ochii unuia care s-a născut orb. Dacă Acesta nu era de la Dumnezeu, n-ar fi putut face nimic»” (v. 30-33).

Susținerea disertației de „Master of Divinity” în fața Îndrumătorului: „«Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?» El a răspuns: «Și cine este, Doamne, ca să cred în El?» «L-ai și văzut», i-a zis Isus, «și Cel care vorbește cu tine, Acela este»” (Ioan 9:35-37).

Studentul ajunge la cunoașterea integrată (teoretică, experimentală și aplicată): „«Cred, Doamne», I-a zis el și I s-a închinat.”

Isus era PROFESORUL!

Când înveți din experiență, școala poate fi mult mai scurtă. În loc de trei ani și jumătate, cât au avut nevoie primii patru ucenici, orbul din naștere a făcut cursurile la „fără frecvență”, dar fără să sară nici una dintre etape. Când materialul de studiu ești tu însuși...

Imaginați-vi-l pe fostul orb cu vederea restaurată – o **minune dublă**, fiindcă creierul unui orb din naștere nu poate să „vadă” chiar dacă ochii sunt vindecați.⁶ „De ce ești așa voios în zi de Sabat?”, probabil îl întrebau fariseii cei mai conservatori. Sau: „De unde te întorci privind atât de des în sus?” întrebau fariseii cei mai curioși de pe marginea drumului care ducea la templu. „De la scăldătoarea Trimisul!” *Trimis la ... TRIMISUL!*... Dar nici unul dintre fariseii care nu dorea să iasă din zona de confort a conservatorismului sau a simplei curiozități nu se întreba cine este Trimisul! *Pentru că trebuia să recunoască și pe Cel ce L-a trimis! Și, ca să-i vezi pe Amândoi, este nevoie tot de o minune dublă!* Dar pentru aceasta trebuie întâi să recunoști că ești orb. „Doar n-om fi și noi orbi?” (Ioan 9:40) ...

Isus era TRIMISUL! Dar orbii erau mai mulți...

Orbi sau trimiși! Aici chiar nu mai există a treia opțiune...

„Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot...” (Ioan 13:10 VDCC) ■

Constantin Dinu, doctor în medicină

¹ Școala întemeiată de Aristotel era numită și peripatetică (gr. *peripatein* – a se plimba), datorită faptului că lecțiile se desfășurau în timpul plimbărilor unui dascăl însoțit de un grup de discipoli, pe aleile grădinii în care funcționa școala. <https://www.art-emis.ro/stiinta/conceptul-antic-si-traditional-in-evolutia-educatiei-2>.

² În ebraică, *shiloh* vine de la verbul a trimite. În Geneză 49:10, cuvântul destul de obscur *shiloh* a fost interpretat ca referindu-se la Mesia de către tradiția iudaică. În timpul Sărbătorii Corturilor, apa care se turna la templu era luată din bazinul Siloam. Numele „trimisul” este de fapt un joc de cuvinte care este menit să fie aplicat atât orbului, trimis la acest bazin, cât și lui Isus, trimisul Tatălui – Shiloh. <https://hermeneutics.stackexchange.com/questions/2744/why-is-the-blind-man-in-john-9-sent-to-the-pool-that-means-sent>

³ <https://www.nbcnews.com/id/wbna6750670>.

⁴ Ioan 8:31,32.

⁵ „Hands-on” — practică în care studentul învață în mod experimental prin folosirea mâinilor. <https://www.britannica.com/dictionary/hands-on>

⁶ Aluzie la experimentele celor doi laureați Nobel, Hubel și Wiesel, care au început în 1964 cercetarea pe modele animale ce au permis stabilirea relației dintre retină și cortexul vizual din regiunea occipitală. Ei au demonstrat că unele celule nervoase din aria corticală a vederii de partea opusă ochiului acoperit timp de trei luni, al animalului de experiență, nu mai răspundeau la stimulul vizual care venea de la ochiul care fusese acoperit, iar 83 de neuroni au răspuns doar la lumina care venea de la ochiul neacoperit, deși acești neuroni se aflau în aria occipitală alocată ochiului acoperit. Altfel spus, celulele neuronale s-au realocat către ochiul care era neobturat, ca și cum ele „căutau” lumina. <https://embryo.asu.edu/pages/david-h-hubel-and-torsten-n-wiesel-s-research-optical-development-kittens>

VALOAREA
EXPERIENȚEI
CONSTANTIN
DINU

CÂND MATERIA-
LUL DE STUDIU
EȘTI TU ÎNSUȘI,
CÂND ÎNVEȚI DIN
EXPERIENȚĂ,
ȘCOALA POATE
FI MULT MAI
SCURTĂ. ÎN LOC
DE TREI ANI ȘI
JUMĂTATE, ORBUL
DIN NAȘTERE A
STUDIAT LA „FĂRĂ
FRECVENȚĂ”,
DAR FĂRĂ A
OMITE CEVA.

PAȘTELE ÎNSÂNGERAT

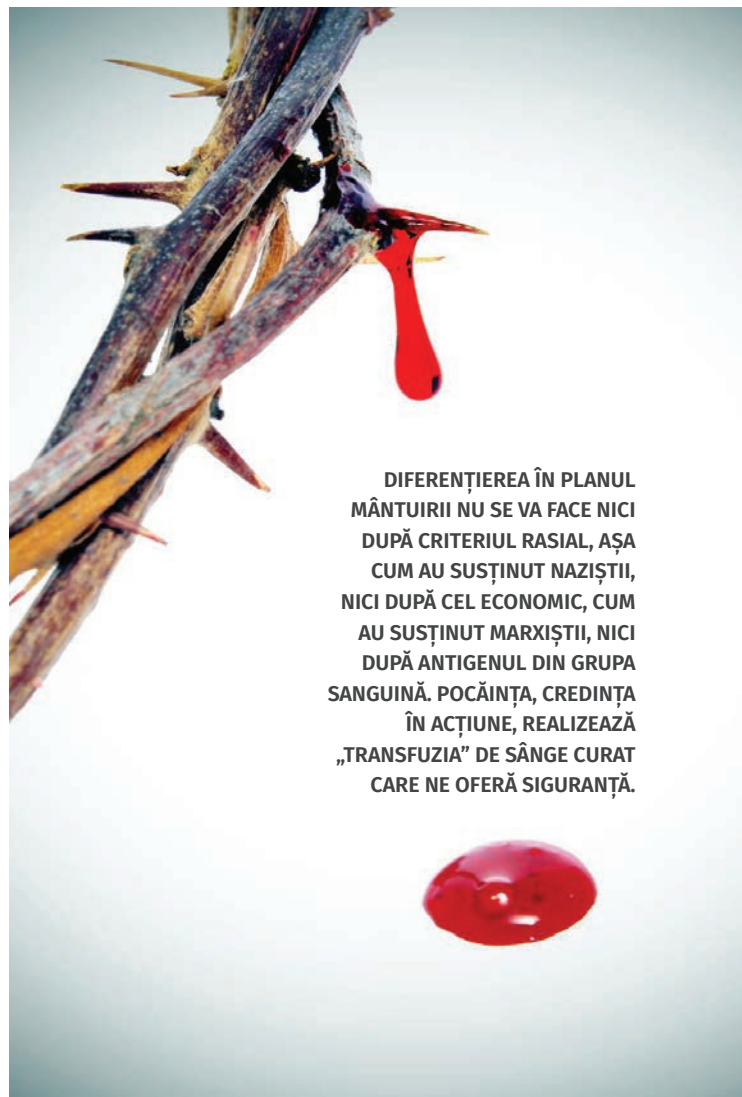
Paștele ortodox de anul acesta a avut o încărcătură suplimentară față de alte ocazii similare – războiul din Ucraina, între două țări ortodoxe. După ce mai nimeni nu credea că va începe acest război, în ciuda armatelor ruse masate la granițele Ucrainei și a repetatelor presiuni din partea Rusiei de a cere garanții de securitate națională, invazia s-a produs. Pacea lumii a fost aruncată în aer, cu consecințe pe toate planurile.

De aceea, Paștele de anul acesta a fost așteptat cu mai multă speranță. Singura licărire care mai pălpăia era ca, în cele trei zile atât de importante pentru creștinii ortodocși, să fie un armistițiu, să înceteze vărsarea de sânge. Dar nici măcar aceste ceasuri nu au fost respectate. Lucrurile sunt cu atât mai complicate cu cât puterea politică de la Kremlin este sprijinită de Biserica Ortodoxă Rusă. Dacă mai adăugăm și faptul că atacul este îndreptat împotriva unei alte țări și biserici cu istorie și credință înrudite, avem un plan și mai complicat.

De ce sărbătoarea aceasta nu a reușit să aducă nici măcar un ceas de pace? Atunci cum poate să aducă o nouă eră de pace și prosperitate o înviere, cum proclamă creștinii?

Indignarea generală trebuie să ne angajeze în căutarea unui răspuns. Ce înseamnă de fapt Paștele? Paștele înseamnă sânge vărsat, înseamnă moarte. Învierea nu poate avea loc dacă nu a existat moarte înainte. Însăși definiția învierii include ideea de moarte. La origini, Paștele a fost instituit ca un act sângeros și așa a rămas. În Exodul 12, întâlnim instituirea sărbătorii: „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace, și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi țara Egiptului” (v. 12-13).

Două popoare în conflict într-un raport dezechilibrat. Războiul este cu mult dincolo de granițele percepției noastre. Este un război cosmic între forțe nevăzute, dar reale. Chiar dacă unii zei sunt plăsmuiri ale minții omenești, niște *fake*-uri mitologice, nu înseamnă că nu sunt și zei reali. Altfel cum se poate justifica seriozitatea cu care Dumnezeu tratează activitatea lor? El declară război acestor zei. Pe pământ sunt oameni și popoare întregi, religii și culturi care sunt exprimarea concretă a lor. Războiul devine vizibil și violent în plan

DIFERENȚIEREA ÎN PLANUL
MÂNTUIRII NU SE VA FACE NICI
DUPĂ CRITERIUL RASIAL, AȘA
CUM AU SUSȚINUT NAZIȘTII,
NICI DUPĂ CEL ECONOMIC, CUM
AU SUSȚINUT MARXIȘTII, NICI
DUPĂ ANTIGENUL DIN GRUPA
SANGUINĂ. POCĂINȚA, CREDINȚA
ÎN ACȚIUNE, REALIZEAZĂ
„TRANSFUZIA” DE SÂNGE CURAT
CARE NE OFERĂ SIGURANȚĂ.

istoric și fizic. Sărbătoarea corespunde celei de-a zecea plăgi și a fost precedată de nouă calamități, aduse explicit de Dumnezeu. Fiecare plagă însemna un avertisment mai puternic și mai clar despre planul lui Dumnezeu. Cu fiecare nenorocire se înainta spre alta și mai mare. Fiecare nenorocire era o ocazie de cercetare și analiză care ar fi putut să ducă spre o soluție.

În ultima dintre ele, cea de-a zecea, apare îngerul morții. Singura piedică în calea morții era moartea. Dacă murea un miel, trăia omul. Aici nu se mai face diferența între evrei și egipteni ca etnie sau rasă, așa cum apăruse în unele plăgi anterioare. Ci între cei care au sacrificat un animal și restul. Îngerul privea doar la sânge. Unde nu vedea sânge, vărsa sânge. În fiecare casă era moarte. Ori a animalului, ori a omului.

Acum apare un nou ritual care va fi transmis și generațiilor viitoare. „Dacă cineva nu este necurat, nici

nu este în călătorie, și totuși nu prăznuiește Paștele, sufletul acela să fie nimicit din poporul lui, pentru că n-a adus darul convenit Domnului la vremea hotărâtă, omul acela să-și ia pedeapsa pentru păcatul lui” (Numeri 9:13).

Mult prea dură și irațională pare această poruncă. Și cât de greu este de acceptat această poruncă într-o epocă a unei gândiri pragmatice, așa cum este a noastră, cel puțin în zona vestică. Revenind la situația conflictului actual, putem observa o motivație mai profundă a acțiunii militare. Rusia își arogă statutul de entitate politico-religioasă de a mai păstra tradițiile și valorile creștine pe care Occidentul le-a pierdut sau chiar le-a înlăturat în mod voit. Deși nu știm ce a fost în mintea liderilor ruși care au atacat militar și în ziua de Paște, foarte important este să știm ce intenții are Dumnezeu Însuși cu acest război care a polarizat întreaga lume. Pentru clarificarea tabloului, poate că va mai trebui să treacă multă vreme.

Ca un studiu de caz, putem privi spre situația din Luca 13:1-3: „În vremea aceea, au venit unii și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor. «Credeți voi», le-a răspuns Isus, „că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu, ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.»”

Pilat a ucis oameni chiar când aduceau jertfe și poate fi acuzat de crimă împotriva umanității (în înțelegerea modernă) și de sacrilegiu (în înțelegerea religioasă iudaică, și nu numai). Nu se știe despre ce sărbătoare era vorba. Însă avem de-a face cu un act liturgic și discuția se poartă în jurul sacralității actului. Pentru un evreu, altarul este locul cel mai sigur. Sfințenia dată de prezența Dumnezeului atotputernic aduce cu sine securitatea desăvârșită. Pentru așa faptă nu poate fi decât condamnare categorică, radicală. Dacă Domnul Isus este ceea ce pretinde a fi, atunci să dea un răspuns. Un răspuns care trece pragul diplomației. O asemenea agresiune sângeroasă în timpul unui act de închinare trebuie pedepsită în mod clar și hotărât.

Așa că Domnul nu stă pe gânduri și rostește sentința instantaneu, cum era și de așteptat. Toți veți (putea) pieri la fel! Nu el, ci voi. Cum așa? O putere politică străină ocupă un teritoriu prin forță, comite un act de violență împotriva unor închinători chiar la ora închinării. Noi, închinătorii, care cheltuim pentru credința noastră, slujim cu ce putem, să nu avem parte nici de condiții minime de pace? Cum să nu te revolte o astfel de abordare? Victima este găsită vinovată. Nimic despre agresor, ceea ce nu înseamnă neapărat că nu este vinovat. Dar să rămânem la ce este scris. Atât avem din acest dosar. Iar cazul acesta nu rămâne doar unul izolat. Toți pot pieri. Numărul victimelor poate crește până la extincția poporului și chiar a lumii întregi. Cu așa răspuns nu poate apărea decât o reacție de revoltă în sânul comunității iudaice. Ce mai înseamnă jertfa și întregul sistem religios național? Și chiar toți vom pieri?

Un alt aspect care trebuie analizat cât de cât este amestecul sângelui uman cu cel animal. Sângele amestecat arată dispreț și desacralizare de cel mai înalt grad. Chiar sângele adus ca jertfă trebuia manipulat cu atenție și după rânduieli precise, așa cum apare în Pentateuh, pentru a fi primită jertfa. Însă amestecul acesta ne oferă posibilitatea de a gândi asupra unor amestecuri care au atras mânia Domnului. Pentru generația noastră, imaginea devine și mai sugestivă. De vreo două secole, între om și animal nu mai este o distincție. Omul egal animal. Un animal mai evoluat. Poate părea o idee naivă. Dar nu. O idee care încoronează centrele academice cele mai strălucite ale lumii de la Est la Vest. Comunismul sau capitalismul au clădit pe aceeași idee a egalității dintre sângele omului și al animalului.

Mai adăugăm încă un amestec. Distincția de gen a dispărut. Omul contemporan nu mai este nici bărbat, nici femeie. El alege ceea ce vrea să fie, în ciuda evidențelor biologice pe care le are. O abominație care nu are nevoie de alte comentarii. De aceea nu ar trebui să ne mire că sângele va fi amestecat într-un măcel generalizat. „Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii” (Apocalipsa 14:20).

Acest carnagiu va fi precedat de vestea salvării, care este una prezentată de îngeri prin mijlocul cerului. Diferențierea în planul mântuirii nu se va face nici după criteriul rasial, așa cum au susținut naziștii, nici după cel economic, cum au susținut marxiștii, nici după antigenul din grupa sanguină. Pocăința, credința în acțiune, realizează „transfuzia” de sânge curat care ne oferă siguranță. Nu orice sânge aduce Paștele din 2022 poate fi înțeles ca un avertisment din partea Celui care L-a instituit că ne îndreptăm spre o pedeapsă cu care ne vom confrunta la capătul istoriei. Poate că ne apropiem de momentul eliberării depline, iar cei care au sângele ispășirii, care au sângele Mielului, sunt ocrotiți și pot trece pragul nemuririi. „Dar vă spun că vor veni mulți de la Răsărit (Rusia, China) și de la Apus (SUA, Europa) și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8:11).

Atunci și acolo vom avea acces la pomul vieții, care are rol terapeutic pentru neamurile și popoarele lumii. Doar acele frunze vor remedia pentru totdeauna traumele cauzate de ura și violența produsă atâtea veacuri. Așa cum ierburile amare nu trebuiau să lipsească de pe masa pascală, nici frunzele pomului vieții nu vor lipsi din meniul de la masa la care Însuși Mielul va sluji. Ce va urma după, „nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3:2). ■

**TRANSFUZIA
SALVATOARE
MUGUREL
ASAFTEI**

Mugurel Asaftei, secretar al Conferinței Moldova

AFARĂ DIN ORAȘE (IV)

La ce trebuie să fim atenți atunci când alegem o casă la țară?

1. **Să fie la o distanță rezonabilă de locul de muncă.** În general 10-20 de mile (1 milă=1,6 km). Chiar 5 sau 10 mile sunt suficiente. Trebuie să fim atenți la calitatea drumurilor, mai ales iarna. Nu vă **ascundeți într-un loc inaccesibil**. Așezați-vă acolo unde sunt locuitori. Exemplul cel mai elocvent care îmi vine în minte este al „satului” Gosen, din Herghelia. Un sat adventist situat la cca 16 km de Târgu Mureș, un oraș în care infrastructura medicală și educațională este foarte bună. Kibbutz-ul Gosen este situat la câteva sute de metri de sanatoriul adventist, de biserică și de alte facilități și la câțiva kilometri de celelalte („kibbutz” – „mic sat agrar în Israel”). Un alt exemplu potrivit este localitatea Urleta, din județul Prahova. Este situată la doar câțiva kilometri de Câmpina, la 27 km de Ploiești, 83 km de Brașov și 102 km de București. Localizarea acesteia se potrivește sfaturilor inspirate. Urleta este situată într-un mediu natural, însă este aproape de orașe, școli și locuri de muncă. Mai mulți credincioși și-au construit case aici, formând un fel de „sat” adventist.

2. **Luăm în calcul dacă proprietatea este conectată la utilități.** Servicii precum **electricitate și telefon trebuie să fie disponibile, însă mai nou putem apela și la surse verzi de energie (regenerabile)**. În multe localități nu există apă curentă și canalizare, însă aceste neajunsuri nu sunt de nesurmontat. O atenție sporită trebuie acordată nivelului pânzei freatice, în sensul existenței unui **debit suficient de apă**. În satele mai apropiate de oraș, calitatea internetului este destul de bună. Conceptul de telemuncă este din ce în ce mai prezent în rândul generației tinere. Telemunca reprezintă un avantaj serios pentru cei care vor să se mute la țară.

3. **Proximitatea față de școală, biserică și vecini adventiști.** Deși suntem avertizați împotriva colonizării, totuși o școală², o biserică adventistă în apropiere și câțiva vecini adventiști sunt de bun augur. Este recomandat să existe transport public către școală și biserică.

4. **Cumpărarea unei proprietăți.** Ellen White spunea că este bine ca proprietatea să fie a noastră. Fiți atenți dacă terenurile au actele în regulă.

5. **Grădina familiei. Să fim atenți la calitatea solu-lui.** Produsele sunt mult mai sănătoase și, vorba americanului, „orice dolar salvat este un dolar câștigat”. „Pentru

a avea o grădină înfloritoare, trebuie amplasată în locul unde poate avea parte de 5-6 ore de soare zilnic și, pentru cele mai bune rezultate, nu trebuie să aibă parte deloc de umbră.” „Grădina trebuie să aibă o bună scurgere a apei. Orice loc unde apa stă mai multe zile la un loc nu este potrivit pentru cultivarea plantelor.” „O grădină poate fi cultivată în pământ, nisip, humă îmbogățită cu humus (vegetale descompuse sau din excremente de păsări și animale). Pământul trebuie mai întâi fertilizat. În primul an, ținta noastră trebuie să fie de 60% succes și restul eșec, pentru a nu fi dezamăgiți.”³

6. **Ce suprafață de teren este suficientă? O jumătate de acru de teren este suficientă pentru construirea unei case și a unei grădini** (1 acru = 4.000 m²). Un acru ne va furniza suficient spațiu pentru o casă, o grădină și chiar grajduri pentru animale. Doi sau trei acri vor fi suficienți dacă avem nevoie de pășune pentru animale. În timp ce o vacă are nevoie de doi acri de pășune, două capre se vor descurca și pe un acru. Este bine să avem două capre. Timpul afectat creșterii lor este la jumătate față de cel alocat creșterii unei vaci. Câțiva stupi sunt bine-veniți. Pentru o familie vegetariană, un acru este mai mult decât suficient.

7. **Un pământ defrișat.** În afara faptului că aveți nevoie de lemn pentru foc, bucata de pământ ar trebui să fie defrișată.

8. **Alte comodități.** Apă curgătoare, o centrală pentru vremea rece și o baie nu trebuie omise.

La fel ca părinții fondatori, care și-au părăsit casele din Lumea Veche pentru un colț de pământ în Lumea Nouă, unde puteau avea parte de libertate religioasă, părinții adventiști au îndurat multe greutăți și au trăit simplu pentru visul pe care l-au avut. Asemenea sacrificii sunt cerute și celor care se mută la țară.

SFAT! Pentru cei care au posibilități, ideal ar fi să aibă o locuință, oricât de mică ar fi, în zona (pre)urbană, și una la țară.

Exemple de mutări neînțelepte, inspirate de alte resorturi și motivații

În România nu s-au făcut astfel de studii. Nici măcar un istoric al mutărilor pripite la țară. Cu toate acestea, istoria trecută și mai recentă abundă de astfel de exemple neînțelepte. Frați rigizi și extrem de vocali vor ca ei să fie

canonul adevărului pentru toată lumea. Unii dintre ei au omis niște etape și s-au mutat în vârf de munte. Cei mai mulți dintre ei au eșuat lamentabil, din nefericire, împreună cu familiile lor. Chiar în timp ce scriu aceste rânduri, primesc tot mai multe informații despre asemenea cazuri din trecut sau recente. Un fost coleg și prieten îmi povestea despre frecvențele încercări de populare a unui sat îndepărtat, locuit cândva de sași, în județul Sibiu. De prin anii '90 au avut loc mai multe „valuri” de aplicare a Inspirației în acest loc.

Advențiști români din Spania și din alte țări europene, dar și din România au încercat fără succes să populeze zona. Unii dintre ei au fost un exemplu de imoralitate și fanatism. Un prieten pastor din Bulgaria și fost coleg de clasă îmi povestea despre un grup semnificativ de frați bulgari care prin anii '90, din cauza unor răstălmăcirii profetice, și-au abandonat locurile de muncă, și-au vândut locuințele și s-au refugiat cu tot cu familii și copii în Munții Rodopi, unde au suferit „marea dezamăgire”. Copiii lor au devenit niște inadaptați social. Nu pot să trec mai departe fără a deschide o paranteză care mă preocupă de multă vreme. În urmă cu 30-40 de ani, poate și mai bine, unii credincioși nu și-au trimis copiii la școală din cauza iminenței revenirii Domnului. Din nefericire, unii dintre acești copii, foarte talentați, au ajuns adulții frustrați de astăzi. Din ce cauză? Din cauza unor interpretări greșite. Martin Luther scria cu privire la vremea sfârșitului: „Chiar dacă aș ști că lumea se va sfârși mâine, eu tot voi planta un măr.” Martin Luther King a preluat ideea lui Luther: „Dacă știu că lumea se termină mâine, astăzi încă aș planta un copac.”

Între 1957 și 1970 mai mulți advențiști sud-coreeni, interpretând greșit versetele din Matei 24:27, Ioan 4:35 și Daniel 8:14, au aplicat 120 de ani de avertizare din timpul lui Noe debutului predicării întregii solii îngerești din 1844 și au ajuns la concluzia că Hristos va reveni în 1964. Această interpretare a semănat agitație și senzație printre advențiștii coreeni, unii dintre ei începând să se retragă în munți din 1959. Un alt motiv al retragerii în munți l-a reprezentat traducerea în limba coreeană a broșurii *Country living* la începutul anilor '60. Din cauza conflictului cu biserica locală, mai mulți și-au pierdut credința. Prin 1980, Myung Ho Park, liderul unui grup de „profeți ai datelor revenirii”, învăța că Dumnezeu este Dumnezeuul văilor și al munților, iar ca să trăim cu Dumnezeu trebuie să ne mutăm în munți. În realitate, el era un fanatic panteist. El a mixat învățăturile Bibliei cu doctrine mistice. Avea vreo 3.000 de adepți în Coreea de Sud și 500 în SUA.

Ce riscuri există în domeniul imobiliar al „mutării la țară”?

Există speculanți imobiliari, talibani escatologici care profită de pe urma ignoranțelor? Este chestiunea aceasta

un fenomen? De ce și de cine trebuie să ne ferim? În limba arabă, *talib* înseamnă „student”. Se subînțelege faptul că este vorba despre cei mai buni studenți ai Coranului. Depinde cum citești și interpretezi Cartea sfântă! Ca să fim onești până la capăt, fiecare religie are propriii talibani. I-am întâlnit pe toate continentele, o dovadă că Satana nu oboșește lucrând. Talibanul aplică legea – „sharia” lui – tuturor, mai puțin sieși. Talibanul îi așază pe toți în patul lui Procust. Cui nu se încadrează în șablon, i se taie picioarele cu sfatul inspirat. Ori, ori! Acesta este un alt semn al identificării talibanului. Mulți dintre ei s-au radicalizat cu scop politic și financiar. Cu alte cuvinte, radicalizați din aroganță și interes. Prea puțini dintre radicalizații ignoranți cred acest lucru. Aceștia, mai puțin inițiați și ezoterici, sunt radicalizați din ignoranță. Acești „luptători” creștini reprezintă alteritatea religioasă. Ei sunt „celălalt” exotic din perspectivă religioasă. Exoticii au reprezentat întotdeauna un pol de atracție și *entertainment* pentru cei curioși, și nu numai.

De ce au priză acești talibani la un anumit segment de public? Din nefericire, din cauza (semi) analfabetismului funcțional intelectual, spiritual și emoțional. Oricum, în statele ex-sovietice, neîncrederea în autorități este endemică. În România postdecembristă, neîncrederea în autorități a atins cote alarmante. Aceasta este una dintre explicațiile pentru care *fake-news*-ul se propagă cu o viteză de șapte ori mai mare decât adevărul. Satana este tatăl *fake-news*-ului (Ioan 8:44). La fel de adevărat este faptul că suntem exponenții unei societăți postmoderne caracterizate de expulzarea autorității. Tot ce contează acum sunt marginalii, centrul – altădată ocupat de persoana lui Dumnezeu – gravitând către zonele periferice, spre un om care, potrivit lui Protagoras, ar fi „măsura tuturor lucrurilor”. Lumea s-a condamnat să facă pe propria piele acest experiment nefericit, expulzându-L pe Dumnezeu din planurile ei. ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

ÎNTELEGEREA VREMURILOR DANIEL NIȚULESCU

MARTIN LUTHER
SCRIA CU PRIVIRE
LA VREMEA SFÂR-
ȘITULUI: „CHIAI
DACĂ LUMEA S-AR
SFÂRȘI MÂINE, TOT
VOI PLANTA UN
MĂR.” ATENȚIE LA
INTERPRETAREA
GREȘITĂ A
IMINENȚEI
SFÂRȘITULUI!

¹ Aceste sfaturi pot fi găsite în *From City to Country Living* (Washington: Review and Herald Publishing Association, 1950), 28–30.

² Este adevărat că nivelul de performanță școlară este mai redus în zonele rurale, mai ales în anumite regiuni ale României. Ideal ar fi să trimitem copii la școli adventiste.

³ *From City to Country Living* (Washington: Review and Herald Publishing Association, 1950), 33.

ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS 13-15 MAI 2022

Zilele Universității Adventus (UA) reprezintă în fiecare an un moment deosebit în viața campusului adventist din Cernica. Evenimentul din acest an a fost foarte așteptat pentru că în perioada de pandemie a fost posibilă organizarea unei singure ediții online, anul trecut. Așadar, după doi ani de așteptare, atât cei care sunt în campus, dar mai ales adolescenții care au participat s-au bucurat de o experiență deosebită de închinare, cunoaștere și părtășie.

Chiar dacă invitatul programat pentru această întâlnire (Clifford Goldstein) a fost nevoit să se întoarcă din drum din cauza unor probleme de sănătate, providențial, dr. Rivelino Montenegro a putut răspunde invitației noastre de „ultimă oră” și a revenit în campus ca vorbitor principal. Mesajele transmise de el au făcut trimitere la „adevărată educație...” (mottoul evenimentului) și au fost foarte bine primite de tineri, atât pentru modul plăcut în care au fost prezentate, cât mai ales pentru conținutul lor de adevăr biblic.

Așa cum s-a întâmplat la edițiile dinaintea crizei medicale, și în această ocazie am fost încântați să vedem că ne-au vizitat campusul peste 400 de tineri. Probabil cea mai mare binecuvântare a acestor zile a fost confirmarea că programele cu care tinerii erau obișnuiți la acest eveniment (momentele de închinare pentru tineri, seminare, turul de campus, concertul, focul de tabără etc.) au rămas la fel de atractive și ofertante.

Fiind pentru a doua oară în campusul nostru, dr. Rivelino Montenegro a avut multe cuvinte de apreciere cu privire la experiențele trăite aici și chiar a făcut o comparație

între cele două ocazii când ne-a vizitat. „La fel ca acum șapte ani, am constatat că cei de aici sunt foarte prietenoși și plăcuți, iar eu, ca brazilian, mă simt ca acasă. Am avut ocazia să vorbesc cu tineri, și ei sunt foarte serioși, profunzi, adresează întrebări și este provocator pentru mine să fiu cu ei pentru că mă motivează să mă dezvolt. Apreciez tinerii din România pentru că sunt atât de vii, cu dorință de slujire, misiune și să facă lucruri mari! Este uimitor! Cred că Dumnezeu poate face lucruri mari pentru voi. De asemenea, am fost încântat să aud că de la vizita anterioară s-a deschis și o școală sanitară. Asta înseamnă dezvoltare, progres și nu putem decât să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta și să ne așteptăm la lucruri și mai mari în viitor. Fiți binecuvântați! Și eu mă întorc în Germania binecuvântat de ceea ce am trăit aici!” (Dr. Rivelino Montenegro)

Organizarea acestui eveniment implică mult efort și pregătire, dar aceste activități sunt realizate cu mult drag de persoanele din campus, și mai ales de studenți. De fapt, valoarea acestui eveniment nu este dată doar de implicarea lor în activitățile administrative, ci mai ales de dispoziția lor de a pune suflet în tot ceea ce fac.

„A fost o mare bucurie pentru noi că am putut să organizăm din nou Zilele UA după timpul de pandemie. Aproape că uitasem ce frumos poate fi la acest eveniment. Spre deosebire de cei mai mulți colegi care nu au avut parte de această sărbătoare a închinării, prieteniei și bucuriei, eu am mai participat la ediția din 2019, când eram student în anul I. Atunci, implicarea mea a fost neînsemnată, dar anul acesta am fost prins în multe activități, ceea ce mi-a adus multă satisfacție. Chiar dacă pentru noi, studenții din

campus, a fost puțin obositor că am avut multe de pregătit, ne-am bucurat la sfârșit când am văzut cât de încântați au fost vizitatorii noștri, ceea ce îmi demonstrează încă o dată că este mai important sfârșitul unui lucru decât începutul lui. Pentru mine și colegii mei din anul IV, acest eveniment este și un mod frumos de a ne lua rămas-bun de la campusul din Cernica, dar suntem liniștiți că în aceste zile am văzut că în urma noastră vor veni tineri care vor duce mai departe povestea frumoasă de la Adventus.” (Albert Cucu, Teologie adventistă pastorală)

Iar atunci când vizitatorii mărturisesc că s-au simțit bine la acest eveniment și că le place în campus, organizatorii se pot bucura de satisfacția lucrului bine făcut și sunt încurajați să privească încrezători spre evenimentele viitoare.

„A fost foarte interesant, având în vedere că am venit prima dată la Zilele Universității Adventus. Eu mă gândeam să vin aici să studiez la programul de licență Pedagogia învățământului primar și preșcolar, dar această vizită mi-a întărit convingerea că este cel mai potrivit loc în care să vin. Am descoperit multe lucruri noi pe care nu le știam, iar atmosfera aici mi s-a părut foarte călduroasă, foarte primitoare. Studenții sunt foarte comunicativi, iar profesorii, atenți și prietenoși.” (Andreea Popa, elevă la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București)

Ca de fiecare dată, și acest eveniment a fost susținut de conducerea Universității Adventus, pentru că este o oportunitate deosebită pentru adolescenți să se familiarizeze cu oferta campusului și cu educația adventistă.

„Reluat fizic după doi ani de pandemie, evenimentul Zilele Universității Adventus, poate cel mai îndrăgit eveniment public al universității noastre, ne-a adus și anul acesta multă bucurie și ne-a creat ocazii deosebite de închinare, de părtășie, de cunoaștere. Am apreciat organizarea riguroasă, implicarea entuziastă a studenților, creativitatea, muzica de calitate, atmosfera de sărbătoare, care s-au împletit frumos și au pus în valoare mesajele spirituale deosebite, oferite de invitatul special de anul acesta, Rivelino Montenegro. Ne-am bucurat să putem aduce în atenția oaspeților noștri, elevi de liceu din diverse colțuri ale țării, pe lângă oferta noastră educațională, și principiile și importanța educației autentice, care include cunoașterea lui Dumnezeu și cultivarea unei relații mântuitoare cu El. Personal, Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru binecuvântările și experiențele deosebite pe care ni le-a oferit anul acesta și pentru oamenii minunați care au făcut posibilă bucuria acestor zile.” (Conf. Dr. Roxana Paraschiv, Universitatea Adventus)

În final, ne exprimăm regretul că și după pandemie solicitările pentru participarea la acest eveniment au fost peste capacitatea de cazare a campusului. Dar persoanele care doresc să viziteze Universitatea Adventus sunt binevenite în fiecare zi, iar celor interesați să studieze în acest loc le amintim că sesiunile de admitere la cele trei programe de studii oferite de UA sunt programate în perioadele 11–18 iulie și 5–12 septembrie. De asemenea, în campusul adventist din Cernica este și oferta Școlii Postliceale Sanitare „Dr. Luca”, pentru asistenți medicali generaliști, cu perioada de înscrieri din vară, între 11 și 18 iulie. Pentru mai multe informații, vizitați uadventus.ro/admitere/ sau telefonați la 021 369 53 50; 0744 68 51 23 (secretariat universitate) și 0744157723 (Școala Postliceală Sanitară). ■

**ÎNCHINARE
ȘI PĂRTĂȘIE
EMANUEL
SĂLĂGEAN**

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

ISUS HRISTOS – PERSONAJUL PROEMINENT AL VECHIULUI TESTAMENT (III)

Tipologia biblică este cea de a treia modalitate prin care ne propunem să argumentăm calitatea Mântuitorului Isus Hristos de a fi personajul cel mai însemnat al Vechiului Testament. De altfel, sanctuarul și sistemul jertfelor, despre care am vorbit în articolul precedent, pot fi și ele incluse în aria hermenetică a tipologiei, pornind de la similitudinea dintre acestea și diferitele aspecte ale viețuirii terestre a Fiului întrupat al lui Dumnezeu.

Cercetătorii biblici au definit *tipul* ca o figură sau pildă a ceva viitor și ceva mai mult sau mai puțin profetic, numit „antitip”¹, sau – folosind chiar un termen biblic – o *umbră* pusă pe paginile istoriei Vechiului Testament de un adevăr a cărui întrupare deplină, sau antitip, este găsită în revelația Noului Testament².

Există însă și opinii potrivit cărora tipologia e stabilită de Scriptură, în sensul că un tip e semnalat întotdeauna în mod corespunzător în Noul Testament. Un cercetător al Bibliei care găsește corelări între o istorisire din Vechiul Testament și viața lui Hristos pur și simplu găsește ilustrații, nu tipuri³. Un tip este destinat de Dumnezeu să funcționeze ca o prefigurare a antitipului. Există multe situații similare sau analoage în Scriptură, dar scriitorii Noului Testament rezervă cuvântul *tip* pentru realitățile istorice pe care Dumnezeu le-a destinat să prevestească împlinirea lor antitipică⁴.

Pentru a evita polemicele pe această zonă, dar și pentru a face o necesară diferențiere între prefigurările concentrate pe o anumită persoană și cele având ca suport un element material, un eveniment sau un ceremonial, am folosit subtitlul care urmează.

Tipuri și tipare hristice

Adam este, fără îndoială, unul din cele mai reprezentative tipuri ale lui Hristos, așa cum însuși apostolul Pavel afirmă spunând: „Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină...” (Romani 5:14). Avem de-a face însă mai curând cu o paralelă antinomică între Adam, primul om, și Hristos, Omul-Dumnezeu⁵.

Există, desigur, și o serie de asemănări, cum ar fi nașterea supranaturală, sau singurătatea inițială, cu cele două continuări: Eva și *mireasa, nevasta Mielului* (Apocalipsa 21:9). Dar cele mai multe coordonate, menționate ca atare în Noul Testament sau vizibile prin simpla comparație, sunt contradictorii: „Și du-

pă cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos. [...] De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață” (Romani 15:22,45).

La acestea s-ar mai putea adăuga cele privind natura ontologică (Adam – după chipul lui Dumnezeu; Isus – având chipul lui Dumnezeu); statutul de învins, respectiv cel de biruitor al șarpelui; atitudinea de neascultare versus ascultare *până la moarte*, prin care s-a pierdut, respectiv s-a recâștigat, stăpânirea asupra pământului; căderea lui Adam și rezistența la ispită a lui Isus, legate de dietă; goliciunea ca o consecință, sau ca o asumare de bunăvoie; moartea ca prizonier al păcatului, respectiv ca instrument al eliberării omului din păcat ș.a.⁶

Tot de o manieră oarecum antinomică este prezentat și Abel, un alt prototip hristic, și tot în scrierile lui Pavel, când este amintit în paralel cu „Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și [...] sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:24). Și totuși, profesia lui Abel de păstor face trimitere la Păstorul cel bun, chiar dacă cel dintâi și-a adus jertfa *prin credință* în legământul de salvare, în timp ce Isus S-a adus pe Sine ca jertfă, devenind astfel *Mijlocitorul unui legământ nou* (Evrei 9:15).

Diferențele merg însă mai departe, pentru că, dacă Abel a fost primul martir de pe pământ, iar sângele lui cerea răzbunare, Isus Hristos avea să fie primul și singurul martir din ceruri, iar *prin sângele Lui* [avem] *iertarea păcatelor* (Efeseni 1:7).

Enoh pare să readucă ideea de consonanță în tipologia hristică, istoria biblică menționând faptul că el *a umblat cu Dumnezeu* (Geneza 5:22), comuniune pe care Isus urma s-o ducă la desăvârșire, așa cum El Însuși afirma spunând: „Eu sunt în Tatăl” (Ioan 10:38). De altfel, dacă Enoh este al șaptelea patriarh (numărul șapte fiind un simbol al desăvârșirii), Isus Hristos este definit drept „Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie” (Evrei 7:28). La fel ca și Isus, Enoh are

parte de o înălțare la cer miraculoasă, după ce mai înainte „primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5), iar mărturia divină despre Isus proclamată la botez a fost: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:22).

În cazul lui Noe, un alt prototip al Mântuitorului, prima asemănare pornește de la semnificația numelui acestuia (ebr. *nuach* – a se odihni), în consonanță cu făgăduința hristică: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Despre el ni se mai spune că „era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui” (Geneza 6:9), la fel cum avea să consemneze și apostolul Petru despre Isus: „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1 Petru 2:22).

Asemănarea privește și rezultatele aparent modeste ale activității misionare, Noe reușind să-și salveze doar familia, iar Isus fiind urmat de o mână de ucenici și câteva femei. În realitate, într-un sens mai larg, suntem cu toții frați și surori prin Noe, întrucât populația actuală provine din punct de vedere genealogic din acesta, iar frățietatea în Hristos ne este certificată de afirmația: „Oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Matei 12:50).

Și dacă Noe a fost considerat a fi fără minte și a devenit ținta batjocurii contemporanilor⁷, Scriptura menționează același tratament și pentru ilustrul său Urmaș: „Oamenii care păzeau pe Isus Îl batjocureau și-L băteau” (Luca 22:63); Mulți dintre ei ziceau: „Are drac, este nebun ...” (Ioan 10:20).

Noe „a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință” (Evrei 11:7), devenind astfel și un posibil arhetip pentru generația actuală de credincioși care, „odată socotiți neprihăniți prin harul Lui [Isus], să ne facem în nădejde moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3:7). La fel cum, tot în calitate de precursor, „Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20).

Avraam este, fără îndoială, unul dintre cei mai remarcabili bărbați din întreaga istorie, câtă vreme evreii, musulmanii și creștinii și-l revendică drept părinte al neamului și al națiunii. Interesant este faptul că rolul său de prototip hristic a fost evidențiat chiar prin cuvintele Mântuitorului: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).

La fel ca Isus, el primește chemarea de a părăsi casa tatălui său și de a merge într-o țară plină de riscuri. Și, tot ca Isus, ascultarea sa este bazată pe

o continuă comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune. De fapt, el este autorul primei rugăciuni consemnate în Biblie și, potrivit „principiului primei menționări”, stabilește cele șapte elemente importante ale rugăciunii, care aveau să fie validate ulterior de Hristos: promisiunea, cererea, credința, opoziția lui Satana, supunerea față de voința divină, intervenția miraculoasă și împlinirea propriu-zisă⁸.

Prin Avraam, toate neamurile pământului urmau să fie binecuvântate (Geneza 22:18), dar, așa cum precizează apostolul Pavel, „binecuvântarea vestită lui Avraam [avea] să vină peste neamuri în Hristos Isus” (Galateni 3:14). Iar dacă Avraam a mijlocit pentru rudele sale și pentru oamenii din Sodoma și Gomora, Isus avea să fie „Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită” (Evrei 9:15).

Avraam se distinge în cadrul tipologiei veterotestamentare și prin aceea că rolul său de arhetip și-l exercită împreună cu fiii săi. Astfel, Ismael devine un prototip al poporului evreu, care nu a experimentat niciodată jertfa perfectă (Galateni 4:22-25), în timp ce supunerea lui Isaac (născut printr-un miracol, la fel ca și Isus mai târziu) tipizează în mod minunat supunerea lui Isus față de planul divin, în termenii descriși de profetul Isaia.

Potrivit Scripturii, Isaac este pentru Avraam „singurul tău fiu, pe care-l iubești” (Geneza 22:2), la fel cum proclamația divină de la botez și de pe Muntele Schimbării la Față vorbea despre „Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea” (Matei 17:5). Trei zile și jumătate a durat călătoria lui Avraam și Isaac spre locul dedicat jertfei – trei ani și jumătate a durat lucrarea publică a lui Isus Hristos, încununată cu jertfa Sa. Și, după cum muntele Moria era situat în apropierea Ierusalimului, la fel se poate vorbi și despre Golgota – un munte (deal, ridicătură) aflat tot în proximitatea orașului sfânt. Ca să nu mai vorbim de berbecul pe care Avraam îl jertfește în locul lui Isaac, care ne duce cu gândul către jertfa substitutivă a Mântuitorului.

La fel de interesant este faptul că un alt contemporan al lui Avraam preia rolul de prototip al lui Hristos, în dubla sa calitate de rege și preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Iar prima menționare a tipologiei respective, reluată și în scrierile apostolului Pavel, o datorăm unui alt prototip al lui Isus – împăratul David: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec” (Psalmii 110:4).

Scara lui Iacov, cu îngerii care coborau și se urcau pe ea (Geneza 28:12), este la rândul ei, potrivit unor autori⁹, un tipar care îl descrie pe Hristos. Cheia acestei similitudini o găsim în Evan-

PROFILURI HRISTICE DAN CONSTANTINESCU

LA FEL CA ISUS, ABRAAM
E CHEMAT SĂ LASE
CASA PĂRINTEASCĂ ȘI
SĂ PLECE ÎNTR-UN LOC
NECUNOSCUȚ; TOT CA ISUS,
MENȚINE COMUNIUNEA
CU DUMNEZEU PRIN
RUGĂCIUNE.

ghelia după Ioan: „Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului»” (Ioan 1:51), dar și în precizările lui Isus privitoare la comunicarea cu Tatăl: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18) și accesul la divinitate: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

În orice caz, Iosif, fiul lui Iacov, nu poate fi omis din lista prototipurilor hristice, dacă avem în vedere cel puțin următoarele aspecte: a fost despărțit de tatăl său, așa cum Domnul Isus s-a despărțit de Tatăl, *care este în ceruri*, pentru a fi alături de „frații Săi” de pe pământ; frații lui Iosif îl vând, așa cum mai târziu Iuda îl va vinde pe Isus, Iosif îi va scăpa pe ai săi de foamete, în timp ce Isus este *pâinea vieții* (Ioan 6:35); Iosif devine salvatorul fraților săi, al Egiptului și popoarelor din jur, iar „Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut” (Matei 18:11).

LA FEL CUM ÎN
CAZUL LUI IONA
EVENIMENTUL
A GENERAT PO-
CĂINȚA PĂGÂNI-
LOR, ȘI ÎN CAZUL
ÎNVIERII LUI ISUS,
NEAMURILE, SAU
PĂGÂNII, DUPĂ
CUM ERAU NU-
MIȚI DE CĂTRE
EVREI, S-AU PO-
CĂIT DE FAPTELE
LOR, ÎNTRUCÂT
ISUS ESTE UNUL
MAI MARE
CA IONA.

O întreagă tipologie hristică se țese și în jurul lui Moise. Avem în vedere desigur în primul rând similitudinile directe, precum despărțirea de poporul său în timpul celor patruzeci de ani de refugiu în Madian, la fel cum Isus S-a retras în pustie timp de patruzeci de zile; respingerea inițială de către frații lui a mesajului său eliberator, la fel cum *nici frații Lui* [Isus] *nu credeau în El* (Ioan 7:5); Moise își eliberează poporul din robia Egiptului, așa cum Domnul ne-a eliberat din robia legii și a firii; Moise a fost păstor și conducător în Israel, în timp ce Petru îl prezintă pe Isus drept *Păstorul și Episcopul sufletelor voastre* (1 Petru 2:25), pe linia profeției vizând o *Căpetenie*, care va fi *Păstorul poporului* (Matei 2:6).

Alte similitudini hristice privesc calitatea de preot a lui Aron, fratele său (e drept, din perspectiva antinomică a preoției lui Melhisedec); stânca dăătoare de apă – „o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos” (1 Corinteni 10:4); antinomia dintre Isus – „pâinea care s-a coborât din cer și mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit” (Ioan 6:58); rolul salvator al șarpelui de aramă, ridicat de Moise în pustie, și înălțarea pe cruce a Mântuitorului nostru.

În linia prototipurilor lui Hristos se înscrie și David¹⁰, prefigurând rolurile Sale de împărat și profet. David a fost îndepărtat de scaunul de domnie timp de mai mulți ani, așa cum Domnul Isus, venind pe pământ pentru a domni, nu a primit decât o coroană de spini. Fratele lui David îl blamează că vrea să lupte cu Goliat, la fel cum fariseii și cărturarii nu vor înceta să adreseze reproșuri Aceluia care aducea

la lumină propriile lor greșeli. David va învinge puterea dușmanului care-l înspăimântă atât de mult pe poporul său, așa cum Domnul Isus a avut biruința asupra aceluia care avea puterea morții. David a fost uns mai presus de frații săi, în timp ce, despre Isus, Pavel afirmă: „Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Evrei 1:9).

În fine, rolul arhetipal al profetului Iona este și el confirmat de Isus: „Căci după cum Iona a fost un semn pentru niniviteni, tot așa și Fiul omului va fi un semn pentru neamul acesta” (Luca 11:30). Și, într-adevăr, șederea lui Iona în pântecul chitului prefigurează șederea lui Isus trei zile în mormânt și învierea Sa în cea de a treia zi. Dar semnul lui Iona nu este limitat numai la prevestirea profetică a învierii lui Hristos.

Am putea duce metafora mai departe, observând faptul că, la fel cum în cazul lui Iona evenimentul a generat pocăința păgânilor, și în cazul învierii lui Isus, neamurile, sau păgânii, după cum erau numiți de către evrei, s-au pocăit de faptele lor, întrucât Isus *este unul mai mare ca Iona* (Matei 12:41). Așadar, semnul lui Iona ni se arată a fi extrem de actual, întrucât păcatele lumii contemporane *strigă la cer* precum cele din cetatea Ninive.

Spațiul tipografic ne obligă să ne oprim aici cu argumentarea, deși în linia profilurilor hristice ar mai putea fi amintit de pildă și profetul Osea, căsătorit cu o femeie desfrânată, la fel cum Isus s-a însoțit cu vameșii și păcătoșii, iar numele fiului său Lo-Ami (*nu este poporul meu*) amintind de lepădarea din partea lui Isus a lui Israel, ca națiune, din cauza păcatelor lor, ruperea legăturii Lui de legământ cu ei. ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ E. W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible*, p. 768.

² *Baker's Dictionary of Theology*, p. 533.

³ <https://www.gotquestions.org/Romana/biblica-tipologia.html>.

⁴ R. M. Davidson, *Hermeneutică biblică*, p. 43.

⁵ C. I. Maftai, *Adam și Hristos, similitudini soteriologice*, în „Communication and Communion. The Church and its Language in Society”, p. 107.

⁶ C. Zgonea, *Evangelia în Geneza*, <https://www.youtube.com/watch?v=OMUV10ZvQV4>.

⁷ E. G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 96.

⁸ G. Lindsay, *La început ...*, pp. 40–41.

⁹ https://www.voxdeibaptist.org/Studiul_Tipologiei_Biblice.htm.

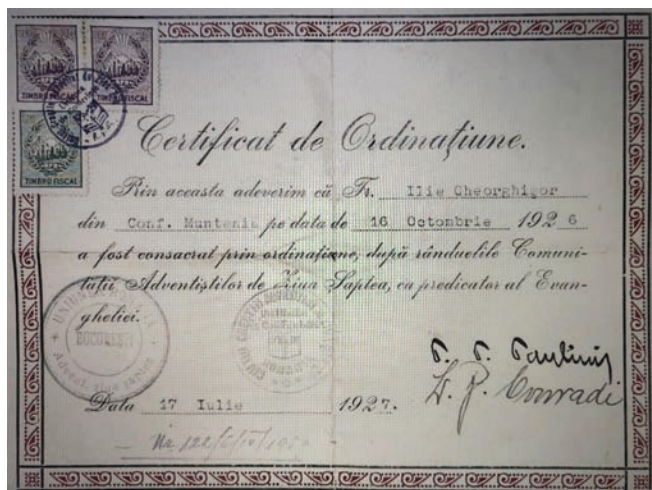
¹⁰ D. G. Andre, *Prototipul lui Hristos*, <https://clickbible.org/ascunse/teme-biblice-2/persoane-din-scriptura-2/david-g-andre/05-prototipul-lui-hristos>.

ISTORIA UNUI LOC – LABIRINT 116 (II)

Pășim încă o dată cu emoție pe tărâmul istoriei, înțelegând că Labirint 116 ne oferă un spectru larg de evenimente, oameni și întâmplări prin care descoperim modul în care Dumnezeu a clădit și a condus Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România.

După Adunarea Generală a Conferinței Muntenia, din 1923, și Adunarea Generală a Uniunii Române din 1924, următorul eveniment cu caracter administrativ care a avut loc în Labirint 116 a fost a doua Adunare Generală a Conferinței Muntenia, din 14–17 octombrie 1926. Deși sediul Conferinței Muntenia funcționa în str. Popa Tatu nr. 38 încă de la 1 ianuarie 1926¹, cu excepția casieriei, care se afla în Labirint 116², totuși, așa cum se arată în procesul-verbal al acestei ocazii electivă, „ședințele s-au ținut în localul nostru din Labirint 116”³. Din partea Conferinței Generale a fost atunci prezent Ludwig Richard Conradi, veteranul lucrării din Europa, iar din partea Uniunii Române au fost prezenți Petre Paulini și Ștefan Demetrescu, președintele, respectiv secretarul, Uniunii. Numărul delegaților care au participat a fost de peste 200, veniți din cele 70 de biserici ale Conferinței. Dacă în 1923 Conferința Muntenia avea 1.176 de membri, în 1926 numărul membrilor a crescut la 2.481 de membri, ceea ce însemna mai mult decât dublu în trei ani. Un moment deosebit a avut loc în după-amiaza Sabatului din 16 octombrie, când fost hirotonit ca pastor Ilie Gheorghisor.⁴ Acesta avea să fie repartizat mai târziu ca pastor în comunitatea Labirint, apoi ales în funcția de consilier al Conferinței Muntenia.

Despre a treia Adunare Generală a Uniunii, aflăm dintr-o informare foarte concisă apărută în *Curierul Misionar* nr. 2 din 1928, că a avut loc la Cluj în 2–5 decembrie 1927. Cunoaștem doar un rezultat prescurtat al lucrărilor – Comitet de conducere: Ștefan Demetrescu, Petre Păunescu, Petre H. Hermann; secretar... ; casier Oscar Fasnacht; secretar pentru departamente Dumitru Florea; diriginte al colportorilor N. Dorobăț. Este prezentată de asemenea o succintă informare despre solicitarea făcută de Albert V. Olson, președintele Uniunii Latine a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ca Uniunea Română să-i permită lui Petre Paulini să ajute lucrarea de predicare a Evangheliei în Franța. La propunerea Diviziunii a fost ales ca președinte al Uniunii Române Daniel N. Wall, dar pentru că acesta nu era de origine română, Petre Păunescu reprezenta biserica în fața autorităților.

Anul 1928 avea să aducă din nou delegații Conferinței Muntenia în str. Labirint 116 pentru a treia Adunare Generală, în data de 22–25 martie.⁵ Cele 80 de biserici ale Conferinței au fost reprezentate de peste 300 de delegați. Cu această ocazie, Conferința a fost împărțită în două: Muntenia de Est, cu sediul la Ploiești și președinte David Făurescu, și Muntenia de Vest, cu sediul în București și președinte Ioan Bauer. În după-amiaza Sabatului au fost întăriți prin binecuvântare: Petre Păunescu, Dumitru Florea, Vlad Mocanu și Wilhelm Steinmeier. Aceștia au avut un rol important în viața bisericii, atât prin slujirea pastorală, cât și prin aportul lor în administrația acesteia.

În anul 1931, sediul Uniunii a fost mutat la Brașov. Iată acest anunț: „Cu bucurie, ținem să facem cunoscut fraților noștri că conducerea Uniunii noastre, cu începere de la 1 aprilie a.c., și-a mutat sediul în frumosul oraș Brașov, str. Ciocrac nr. 2. Bucureștiul rămâne centrul vechii noastre Conferințe Muntenia Vest, sub conducerea fr. C. Popescu. Pentru înlesnirea legăturilor noastre cu autoritățile, fratele Ștefan Demetrescu a rămas cu biroul în București IV, str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu, nr. 116 (fost Labirint). Odată cu aceasta ținem să aducem

**REPERE
DIN TRECUȚ
LEONIDA
GHIOALDA**

„NU AVEM A NE
TEME DE NIMIC
PENTRU VIITOR,
DECÂT DE A UITA
FELUL ÎN CARE
NE-A CONDUS
DOMNUL ȘI
LECȚIILE PE CARE
NI LE-A OFERIT
EL ÎN ISTORIA
NOASTRĂ.” (ELLEN
WHITE, *SCHIȚE DIN
VIAȚĂ*, p. 196)

la cunoștința fraților că toți ceilalți slujbași ai Uniunii s-au mutat la Brașov... Uniunea speră că, fiind de acum într-un oraș central, va putea mai ușor să fie de folos fiecărei Conferințe în parte; făcându-se de folos și Școlii noastre, care este chemată să formeze tineretul nostru pentru înalta misiune de a deveni lucrători pentru Hristos, în vederea salvării și pregătirii multor suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu.”⁶

Într-un studiu istoric prezentat zece ani mai târziu în revista *Gazeta slujbașilor*, această mutare este motivată astfel: „Având în vedere construirea unei clădiri școlare atât de importante și în stil mare și simțindu-se necesitatea ca frații de la Uniune să fie cât mai aproape de școală pentru a putea supraveghea lucrările construcției și din cauza altor motive bune, s-a hotărât și mutarea sediului Uniunii la Brașov.”⁷

Într-un articol scris de Dumitru Popa în 1980, găsim că, la alegerile din 1932, „printre hotărârile luate cu această ocazie, se numără și hotărârea de readucere a sediului Uniunii la București, care între timp se mutase la Brașov”,⁸ deși în procesul-verbal încheiat cu această ocazie și publicat în *Curierul Misionar* din 1932/11, pp. 164–168, nu se regăsește o hotărâre în acest sens.

A patra Adunare Generală a Uniunii Române a avut loc în 25–28 august 1932, în Labirint 116.⁹ Uniunea avea atunci 12.022 membri în 443 de comunități, la ocazia respectivă fiind prezenți 128 de delegați. Din partea Conferinței Generale a participat William Henry Branson, iar din partea Diviziunii au participat Albert V. Olson, Julius Christensen Raft și Steen Rasmussen. Au fost aleși atunci: președinte – P. P. Paulini; secretar – Arthur Văcăreanu; secretar Misiunea Internă, Tineret, Școala de Sabat – P. H. Herman; secretar pentru Libertatea Cultului – Ștefan Demetrescu; secretar pentru Colportaj – N. Dorobăț; director Editură – Theodor Dresen. Din punct de vedere statistic, creșterea bisericii a fost evidentă: perioada 1920–1923 cu un plus de 2.495 de membri; perioada 1924–1927 cu un plus de 3.410 membri; perioada 1928–1931 cu un plus de 4.078 membri.¹⁰

A cincea Adunare Generală a Uniunii a avut loc în 16–20 septembrie 1936 în București, str. Labirint 116.¹¹

1932

1957

La acest eveniment au participat W. H. Branson din partea Conferinței Generale, iar din partea Diviziunii au participat A. V. Olson, Brown și F. Charpiot. La 30 iunie 1936 erau în România 16.090 de membri în 531 de comunități. Au fost aleși cu acea ocazie: președinte – Dumitru Florea; secretar și casier – Gheorghe Stănică; secretar cu departamentele – Ioan Reit; secretar cu publicațiile – N. Gheorghită; secretar cu libertatea cultului – Victor Diaconescu. Comitetul de conducere al Uniunii era compus din: Dumitru Florea, Gheorghe Stănică, Ioan Reit, N. Gheorghită, Victor Diaconescu, V. Mocanu, G. Popescu, N. Alexe, M. Manchen, P. Paulini, P. Hermann, M. Manea, Șt. Demetrescu, A. Văcăreanu, I. Drăgușin.¹²

A urmat al Doilea Război Mondial, o perioadă în care nu au fost aprobate Adunări Generale nici la Conferințe, nici la Uniune. Prin Decretul 927/30.12.1942, Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea a fost scoasă în afara legii, casele de rugăciune au fost confiscate, capela din Labirint 116 fiind transformată în atelier de confecții. Au fost timpuri în care copiii lui Dumnezeu au fost încercați greu, credința și atașamentul lor față de adevăr au fost puse la probă. În ciuda prigoanei dezlănțuite,

credincioșii care au iubit adevărul s-au apropiat mai mult de Dumnezeu și au strigat la El pentru izbăvire. Și izbăvirea a venit odată cu Decretul pentru libertate, dat de către regele Mihai I în 23 august 1944. Perioada care a urmat a fost însă una tulbură, în care a fost instaurat regimul comunist în România, acesta aducând noi provocări pentru Biserica Adventistă.

A șasea Adunare Generală a Uniunii a avut loc în iulie 1951. Știm despre acest eveniment dintr-un anunț foarte scurt – mai puțin de o jumătate de pagină – apărut în revista *Curierul Adventist*, care apărea la vremea aceea având doar patru pagini.¹³ Au fost aleși atunci următorii slujbași ai Uniunii: președinte – Dumitru Florea, secretar – Gheorghe Stănică, casier și consilier pentru reprezenta-

rea președintelui – V. Mocanu, consilieri – Ioan Dănețiu, Gheorghe Indricău, N. Gheorghită, Vasile Florescu, Petre Paulini, Ioan Bătrâna, Ioan Tachici, Johan Bauer, G. Proksch, Ștefan Demetrescu, Mihail Manea, V. Zamfir.¹⁴

A șaptea Adunare Generală a Uniunii a avut loc în 3 iulie 1955 în București, în Labirint 116. Biserica Adventistă din România avea atunci 31.045 de membri care se adunau în 551 de biserici. După un mandat prelungit de 19 ani, era de așteptat să fie făcute schimbări privind componența comitetului Uniunii. Au fost aleși atunci: Ștefan Năilescu – președinte, Dumitru Bădescu – secretar, Victor Diaconescu – casier-contabil, Ioan Tachici – consilier responsabil cu reprezentarea președintelui, Arthur Văcăreanu – revizor-contabil, Gheorghe Graur

– redactor și consilier, Ștefan Demetrescu – consilier, Ioan Dănețiu – consilier, Hrant Artinian – director Seminar. Pe lângă aceștia, mai făceau parte din Comitetul Uniunii: Anghel Opreșan, I. Prevlitz, Gheorghe Cazan, Gheorghe Baci, Pavel Crișan, I. Dengel.¹⁵

Perioada care a urmat a fost una tumultuoasă pentru conducerea bisericii, între 5 august 1955 și 4 septembrie 1958 fiind făcute aproximativ 27 de schimbări în schemele stabilite de Adunarea Generală a Uniunii și de cele ale Conferințelor.¹⁶ La începutul lunii septembrie 1958 a avut loc o reorganizare a Comitetului Uniunii – nu o Adunare Generală – și Crișan Pavel a fost numit președinte al Uniunii.¹⁷ În anul 1965, Comitetul plin al Uniunii se reorganizează, și Ioan Tachici este numit președinte, iar Constantin Alexe secretar.¹⁸ Despre perioada 1955–1967, Dumitru Popa scrie: „Au avut loc cele mai neplăcute, neprincipiale și condamnabile evenimente din istoria bisericii noastre din România, care au pus biserica într-o situație dureroasă, evenimente înregistrate cu credincioșie în cărțile cerului.”¹⁹ Au fost desființate multe comunități, două Conferințe, Școala de Sabat pentru copii. A avut loc și un proces care s-a încheiat cu ani grei de temniță pentru Ștefan Năilescu și Arthur Văcăreanu²⁰, iar mulți pastori nu au mai primit recunoașterea din

1967

1975

partea autorităților pentru a lucra în cadrul bisericii. Cu toate acestea este de consemnat că unitatea doctrinară și organizatorică a fost menținută. Un exemplu în acest sens ar putea fi cursul de îndrumare pentru pastori organizat de către Uniune, care a avut loc în Labirint 116 în două etape: 14–26 septembrie 1956 (Conferințele Muntenia, Dunărea și Oltenia-Banat)²¹, și 13–25 septembrie 1957 (Conferințele Moldova, Transilvania Nord și Transilvania Sud).²²

A opta Adunare Generală a Uniunii a avut loc în 9 iulie 1967, în București, Labirint 116. Numărul membrilor Bisericii Adventiste crescuse la 34.069, iar cel al comunităților scăzuse la 511 din cauza arondărilor impuse de regimul comunist. Au fost aleși atunci: președinte – Ioan Tachici, secretar – Dumitru Popa, consilier administrativ – Constantin Alexe, consilieri: Constantin Petcu, Marin Pârvan, Aristide Doroftei, Teodor Niculescu, director Seminar – Mihail Popa, director Casa de Pensii și Ajutoare – Gheorghe Indricău.²³

A noua Adunare Generală a Uniunii a avut loc în 14 decembrie 1975, tot în București, Labirint 116. În ciuda restricțiilor impuse de autorități, Biserica Adventistă a crescut, având în anul respectiv 40.864 de membri și 520 de biserici. Au fost prezenți toți pastorii din țară, toți angajații Cultului și pastorii pensionari. Au fost aleși: președinte – Dumitru Popa, secretar – Marin Pârvan, șef-contabil – Nelu Dumitrescu, consilieri: Constantin Petcu, Aristide Doroftei, Ioan Moldovan, Teodor Niculescu, Nicolae Delicote.²⁴

A zecea Adunare Generală a Uniunii a avut loc în 20 iulie 1980, tot în Labirint 116. Deoarece relațiile Bisericii Adventiste din România cu Biserica Adventistă Mondială au fost restabilite în mod considerabil în anii precedenți, au participat la acest eveniment Neal Wilson, președintele Conferinței Generale, și Edwin Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa. Biserica avea atunci 52.876 de membri care se adunau în 524 de comunități. În urma lucrărilor au fost aleși: președinte – Dumitru Popa, secretar – Nicolae Popescu, contabil-șef – Nelu Dumitrescu, consilieri: Moldovan Ioan, Chițu Marin, Constantinescu Alexandru, Radu Ștefan, Toma Cornel.²⁵

A unsprezecea Adunare Generală a Uniunii a fost ultimul eveniment de acest fel care a avut loc în Labirint 116, în 27–29 septembrie 1985. Biserica Adventistă avea înscrisi în registrele ei 54.848 de membri care se adunau pentru închinare în 526 de biserici. Au fost aleși atunci: președinte – Dumitru Popa, secretar – Nelu Dumitrescu, contabil-șef – Nicolae Popescu, consilieri: Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegeanu, Iosif Gyeresi, Cornel Toma, Gabriel Vasilescu.²⁶

La sediul Uniunii de Conferințe a funcționat, începând de la 1 ianuarie 1958, Casa de Pensii și Ajutoare, primul director fiind Constantin Petcu, ajutat de G. Voinea la contabilitate.²⁷ În 1959, Gheorghe Indricău a fost transferat la Casa de Pensii, întâi în funcția de contabil, apoi de director până în 1980, când s-a pensionat.²⁸ Au urmat, până la mutarea sediului Uniunii, Ioan Moldovan, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu.

Aici, în Labirint 116, au fost primiți în vizită oaspeți deosebiți din conducerea mondială și europeană a Bisericii Ad-

ventiste de Ziua a Șaptea: L. R. Conradi, Robert Pierson, Neal Wilson, Clarence Powers, Edwin Ludescher, Pierre Lanares, Jean Zurcher și mulți alții.

Deoarece zona în care se afla sediul Uniunii intrase într-un amplu program de sistematizare, în 1988 acesta a fost mutat în str. Plantelor nr. 12.²⁹ Timp de 65 de ani, Labirint 116 a marcat în mod pregnant istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și va rămâne binecuvântat purtând amprenta providenței divine. Încărcat de istorie, locul acesta vorbește și azi despre faptul că Dumnezeu a iubit și iubește această biserică și că oamenii care au lucrat și s-au închinat aici au putut gusta din bogăția harului divin și a dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu. ■

Leonida Ghioaldă, pastor pensionar

¹ *Curierul Misionar* nr. 1,2/1926 p. 31.

² *Curierul Misionar* nr. 6/1926 p. 96.

³ Ioan Bauer, T. Coconcea, *Curierul Misionar* nr.1/1927 p. 2.

⁴ Ioan Bauer, T. Coconcea, *Curierul Misionar* nr. 1/1927, p. 4.

⁵ Ioan Bauer, T. Coconcea, *Curierul Misionar* nr. 5/1928, pp. 65–66.

⁶ *Curierul Misionar* nr. 5/1931, p. 76.

⁷ *Gazeta slujbașilor* nr. 10, 11, 12/1941, p. 14.

⁸ Dumitru Popa, *Curierul Adventist* nr. 5, 6/1980, p. 15.

⁹ *Curierul Adventist* nr. 5, 6/1971, p. 12. În fotografie poate fi recunoscută ușor clădirea sediului Uniunii din str. Labirint nr. 116.

¹⁰ Petre Paulini, Arthur Văcăreanu, *Curierul Misionar* nr. 11/1932, pp. 164–168.

¹¹ *Curierul Misionar* nr. 9/1936, p. 16.

¹² Dumitru Florea, Gh. Stănică, *Curierul Misionar* nr. 11/1936, pp. 8–13.

¹³ Dumitru Florea, Gh. Stănică, *Curierul Adventist* nr. 7, 8/1951, p. 4.

¹⁴ Dumitru Popa, *Curierul Adventist* nr. 10/2005, p. 25.

¹⁵ Gheorghe Graur, *Curierul Adventist* nr. 1/1956, pp. 4–6.

¹⁶ *Curierul Adventist* nr. 5, 6/1980, p. 16.

¹⁷ *Curierul Adventist* nr. 8/1958, p. 2.

¹⁸ Dumitru Popa, *Curierul Adventist* nr. 10/2005, p. 25.

¹⁹ Dumitru Popa, Eben-Ezer, p. 110.

²⁰ V. D. Cojea, *Lumini și umbre*, CARD, București, 2001, pp. 474–476.

²¹ Gheorghe Graur, *Curierul Adventist* nr. 11/1956, p. 1.

²² Gheorghe Graur, *Curierul Adventist* nr. 11/1957, p. 1.

²³ *Curierul Adventist* nr. 7, 8/1967, p. 2.

²⁴ *Curierul Adventist* nr. 1, 2/1976, p. 3.

²⁵ *Curierul Adventist* nr. 9, 10/1980, p. 1.

²⁶ *Curierul Adventist* nr. 9, 10/1985, pp. 1–5.

²⁷ *Curierul Adventist* nr. 5, 6/1980, p. 12.

²⁸ Dumitru Popa, *Curierul Adventist* nr. 6/2012, p. 17.

²⁹ *Curierul Adventist* nr. 7, 8/1988, p. 16.

FOCURILE DOMNULUI (I)

FOCUL PREVENITOR

Preoții din Israel, toți urmași ai lui Aaron, frațele lui Moise, începând cu cei patru fii ai lui – Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar, au fost instruiți în ce privește efectuarea serviciilor sanctuarului cu respect și teamă sfântă. Fiecare gest, fiecare mișcare și fiecare acțiune însemnau ceva, aveau importanță și cereau maximă atenție și precauție.

S-au comportat ei întotdeauna așa? Nu chiar. Iată-i pe primii doi preoți care-i urmau lui Aaron și care erau fiii lui mai mari, făcându-se vinovați de blasfemie. Era imediat după consacrarea lor în serviciul preoției, descrisă pe larg în capitoul 9 din Leviticul.

Capitolul 10 începe cu un episod fatal: „Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise” (versetul 11). Ce s-a întâmplat ni se arată imediat: „Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului” (versetul 2). Focul străin era alt foc decât cel aprins de Domnul pe altarul arderilor-de-tot în curtea sanctuarului și care trebuia întreținut mereu (vezi Leviticul 10:24). De acolo trebuia să ia ei foc de pus în cădelnițe.

Au murit înaintea Domnului. Fără întârziere. Pentru blasfemie. Așa cum se spune în Ieremia 48:10: „Blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului.” Nebagare de seamă, nepăsare, frivolitate. Blestemat. Nadab și Abihu au murit blestemați, deci pierduți.

Cadavrele trebuiau să fie înlăturate din templul Domnului: „Ei s-au apropiat (Mișael și Elțafan, fiii lui Uziel, veri ai defuncților) și i-au scos afară din tabără, îmbrăcați în tunicile lor, cum zisese Moise” (Leviticul 10:5).

Atunci, Moise i-a prevenit pe Aaron, Eleazar și Itamar: „Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți și să Se mânie Domnul împotriva întregii adunări. Lăsați-i pe frații voștri, pe toată casa lui Israel, să plângă arderea care a venit de la Domnul” (versetul 6). Să plângă arderea care a venit de la Domnul.

Mai târziu, un alt foc care a venit de la Domnul a ars mai mulți israeliți: „Poporul a cântit în

gura mare împotriva Domnului, zicând că-i merge rău. Când a auzit Domnul, S-a mâniat. S-a aprins între ei focul Domnului și a mistuit o parte din marginea taberei. Poporul a strigat către Moise. Moise s-a rugat Domnului, și focul s-a stins. Locului aceluia i-au pus numele Tabeera (Ardere), pentru că se aprinsese focul Domnului printre ei” (Numeri 11:1-3).

Nadab și Abihu, o parte din marginea taberei. A uitat Domnul să fie milostiv? A uitat El să fie iertător? Măsurile disciplinare luate pe loc au fost necesare pentru a feri poporul de stricăciune generală. Nimeni să nu forțeze mâna Domnului, pentru că s-ar putea ca abuzul acela hulitor să coste scump.

FOCUL NIMICITOR

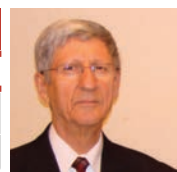
Nu toate focurile vin de la Dumnezeu, multe sunt aprinse de oameni sau de cauze situate dincolo de câmpul nostru vizual. Una dintre nenorocirile care au venit peste Iov a fost descrisă așa: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și pe slujitorii tăi și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre” (Iov 1:16).

Focul lui Dumnezeu? Nu era adevărat, acela nu era focul lui Dumnezeu, ci al lui Satana. El a lansat toate acele bombardamente când Dumnezeu i-a permis: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.» Și Satana a plecat dinaintea Domnului” (versetul 12). A plecat și s-a apucat de treabă, de treaba lui criminală.

Profetul Ilie a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți de la Beer-Șeba până la Muntele lui Dumnezeu, Horeb (vezi 1 Împărați 19:1-18). Fugea de Izabela, care-l amenințase cu moartea. La Horeb, el s-a ascuns într-o peșteră: „Domnul i-a zis: «Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!»”

„Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și, după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și, după cutremurul de pământ,

**INTERVENȚII
DIVINE
ȘTEFAN
RADU**

**MĂSURILE DISCIPLINARE AU FOST
NECESARE PENTRU
A FERI POPORUL
DE STRICĂCIUNEA
GENERALĂ.**

Hristos este Domnul păcii, făcătorul de pace, dar nu o pace impusă sau iluzorie. Nu o pace falsă, satanică, clădită pe compromisuri.

a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și, după foc, a venit un susur blând și subțire” (versetele 11 și 12). Un susur blând și subțire – acela era glasul Domnului. Dar El nu era în focul care trecuse mai înainte.

Prin urmare, Dumnezeu nu este în orice foc, nu orice foc neprodus de oameni este neapărat produs de Dumnezeu. Dar iată focuri nimicitoare pe care El le-a produs și iată oameni care au fost exterminați. E adevărat, pentru că așa zice Biblia, orice ar zice unii romantici.

Astfel, un foc trimis de Domnul a ars cetățile din Câmpia Iordanului: „Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe pământ” (Geneza 19:24,25). Apostolul Petru s-a referit astfel la acel eveniment: „Dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire...” (2 Petru 2:6).

Împăratul Ahazia, bolnav pe moarte, a încercat să-l aresteze pe profetul Ilie, trimițând în două rânduri la el câte un grup de 50 de ostași și pe comandantul lor (vezi 2 Împărați 1:9-15). Viza-te sunt versetele 10 și 12, unde se spune că Ilie a zis: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se po-goare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!” Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.” De fiecare dată a fost un foc din cer, focul mistuitor al Domnului.

Ioan Botezătorul s-a referit astfel la misiunea Domnului Isus Hristos: „Acela Își are lopa-ta în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge” (Matei 3:12). Acela este focul Domnului, care îi va nimi-ci cu desăvârșire pe cei nelegiuți (vezi Matei 13:30,42,49,50; Luca 3:17; Apocalipsa 19:19,20; 20:7-10,14,15; 21:8).

Acel foc final îi va mistui pe cei nepocăiți, pe Satana și pe îngerii lui, și va curăți cu desăvârșire planeta de păcat și de blestem, făcând-o așa cum a făgăduit, „un pământ nou”.

FOCUL DEZBINĂTOR

Atât în Vechiul Testament, în profeție, cât și în Noul Testament, în împlinire, Mântuitorul a fost numit Domn al păcii. Iată texte care spun astfel:

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minu-nat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciei, Domn al păcii” (Isaia 9:6). DOMN AL PĂCII.

„El va fi pacea noastră!” (Mica 5:5) — PROFETIE!

„Căci El este pacea noastră.” (Efeseni 2:14) — ÎMPLINIRE!

„Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pa-cea în orice fel” (2 Tesaloniceni 3:16).

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19,20).

Hristos a și făgăduit pacea pentru ucenicii Săi: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum v-o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).

Iată-L însă pe „Domnul păcii”, pe Cel ce a fă-găduit că „ne dă pacea Lui”, făcând aceste surprin-zătoare declarații, pe care le găsim în evanghelii:

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pă-mânt; n-am venit s-aduc pacea, ci sabia” (Matei 10:34).

„Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare” (Luca 12:51).

Cum e posibil ca Domnul păcii să nu aducă pace pe pământ, ci dezbinare? Isus Și-a explicat cuvintele, așa că nu este nevoie de niciun efort ca să le înțelegem:

„Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui” (Matei 10:35,36).

„Căci, de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi și doi împotriva a trei. Tatăl va fi dezbinat împotri-va fiului și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii și nora, împotriva soacrei” (Luca 12:52,53).

Toate aceste conflicte ireconciliabile, Mântui-torul le-a generalizat în acest verset: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!” (Luca 12:49)

Da, Hristos este Prințul păcii, Domnul păcii, făcătorul de pace, dar nu o pace impusă sau iluzorie. Nu o pace falsă, satanică, clădită pe compromisuri. Evanghelia Lui este acceptată de unii oameni, respinsă de alții. Între aceste categorii de indivizi se pornesc dezbinări, conflicte. Au avut loc persecuții sângeroase din partea celor ce au respins Evanghelia împotriva celor ce au acceptat-o. S-au pornit ruguri, măcelăriri, războaie crâncene.

Nu este dorința lui Hristos să fie așa, dar antagonismul acesta este inevitabil. Acesta este focul pe care El l-a „aruncat” sau l-a aprins pe pământ. Nu l-a evitat, ci a dorit să fie aprins, așa cum zicea El, „chiar acum”.

Pacea cu lumea, pacea cu Satana înseamnă dezastru. Vină orice, adevărații credincioși nu se vor despărți de Domnul lor.

Această dușmănie a nelegiuitorilor împotriva copiilor credincioși ai lui Dumnezeu a început la scurt timp după căderea în păcat. Abel a adus o jertfă cum a cerut Dumnezeu, dar Cain a venit cu un alt tip de jertfă. Pentru că jertfa sa a fost

respinsă, iar cea a fratelui său a fost acceptată de Dumnezeu, Cain l-a ucis pe fratele său – prima crimă din istorie. Era conflictul dintre adevăr și minciună, o parte din marea controversă universală.

„Adevărul era nepopular în zilele lui Hristos. E nepopular în zilele noastre. A fost nepopular întotdeauna, de când Satana i-a dat omului pentru prima dată o repulsie pentru el, prezentându-i fabule care conduc la înălțare de sine. Nu întâlnim noi astăzi teorii și învățături care nu au niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu? Oamenii se prind de ele cu tot atâta cerbicie cum au făcut iudeii cu tradițiile lor” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 242).

Unde apare adevărul, acolo răzvrătirea clocoțește. Este focul pe care l-a aprins Hristos prin venirea Sa ca Om al durerii și obișnuit cu suferința. Dar cei care evită acest foc vor avea parte în final de focul gheenei.

ALEGEȚI! ■

**UNDE APARE
ADEVĂRUL, ACOLO
RĂZVRĂTIREA CLO-
COTEȘTE. ESTE
FOCUL PE CARE L-A
APRINS HRISTOS
PRIN VENIREA SA
CA OM AL DURERII
ȘI OBIȘNUIT CU
SUFERINȚA. DAR CEI
CARE EVITĂ ACEST
FOC VOR AVEA
PARTE ÎN FINAL DE
FOCUL GHEENEI.**

Ștefan Radu, doctor în teologie, pastor

A DOUA OPINIE cu Cristina Ișvan

VINERI, ora 17:00
DUMINICĂ, ora 22:30 (R)

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DIN GENEZA (I)

Este istorisirea Creației un poem?

Poezia ebraică se caracterizează în primul rând prin versuri scurte (hemistihuri de 2-5 cuvinte/accente) paralele și printr-un limbaj specific. Nu are rimă, ci numai un tip de accentuare care permite scandarea, nu foarte regulată. Dar și proza poate fi divizată adesea într-un mod destul de asemănător poeziei, iar în unele cărți este dificil să se observe diferența între poezie și proză. Istorisirea Creației însă este o proză schematică, cu fraze lungi, în care apar 2-3 pasaje, care poate au fost gândite ca versuri:

**BIBLIA A FOST
SCRISĂ ÎN
AȘA FEL ÎNCÂT
SĂ POATĂ FI
ÎNȚELEASĂ DE
MAJORITATEA
OAMENILOR
CARE AU TRĂIT
DE-A LUNGUL
MILENIILOR,
INCLUSIV DE
NEȘCOLIȚII ȘI
NEȘTIUTORII
DE ASTĂZI.**

Și nicio tufă de câmp încă nu era pe pământ,
nicio iarbă de ogor încă nu răsărea,
pentru că Yahvé Dumnezeu nu plouase
pe pământ
și nu existau oameni ca să lucreze pământul;
dar un abur se ridica din pământ
și uda toată fața pământului. (2:5-6)

*

Iată, de astă dată, os din oasele mele
și carne din carnea mea.
Aceasta va fi chemată *ʾiṣṣā*
fiindcă din *ʾiṣ* a fost luată.

Dar chiar dacă întreaga istorisire a Creației ar fi un poem, aceasta nu i-ar nega caracterul factual, intenționat istoric. Comparați cu psalmii istorici (78; 106; 114 etc.).

Ce fel de limbaj folosește Geneza?

Este extrem de important să înțelegem în ce cheie citim Geneza. Calvin a făcut o observație foarte pertinentă cu privire la Geneza 1:14: „Trebuie să ne amintim că Moise nu vorbește cu exactitate științifică despre aceste mistere, ci relatează acele lucruri care sunt observate pretutindeni, chiar și de cei necultivați, folosind percepția comună și limbajul comun.”¹

De asemenea, Ellen White arată că întreaga Biblie folosește un limbaj omenesc, imperfect și contextualizat cultural.² Dumnezeu nu a fost interesat de clarificarea aspectelor științifice prin profeți și de transmiterea adevărului în limbaj științific. De

aceea, Biblia nu ne vorbește în limbajul culturii actuale impregnate de știință, ci în limbajul cultural al vremurilor trecute, în care nu existau noțiunile științifice actuale prin care descriem universul, iar lucrurile erau descrise și numite așa cum apar (ca fenomene), nu așa cum sunt ele în sine. Biblia a fost scrisă în așa fel încât să poată fi înțeleasă de majoritatea oamenilor care au trăit de-a lungul mileniilor, inclusiv pentru neșcoliții și neștiutorii de astăzi, care sunt mai mulți decât credem.

Limbajul Bibliei este **fenomenologic**, adică descrie fenomenul așa cum apare (aparența, iluzia comună), fără a se raporta la realitatea lui fizică profundă, la cauzele științifice. Acesta este limbajul pe care-l folosim și astăzi, când spunem că soarele răsare sau apune, descriind astfel iluzia sau aparența mișcării soarelui pe boltă ca pe o realitate absolută; deși suntem convinși că nu există boltă de safir sau de mătase deasupra, ci rotația globului pământesc creează iluzia mișcării soarelui.

Această problemă de percepție lingvistică și literară devine foarte acută în interpretarea apariției luminii și a luminătorilor, precum și în definirea „pământului” și a „cerului” ca noțiuni biblice. Combinarea fără discriminare a celor două limbaje (științific și fenomenologic) creează dileme și contradicții inutile.

În limbajul fenomenologic, preștiințific, stelele sunt considerate așa cum se văd, ca niște luminițe aprinse pe bolta cerească: unele fixe, altele mobile³, altele căzătoare. Dar în limbaj realist, științific, nu există boltă cerească reală, iar stelele sunt fie sori din univers, așezați la distanțe uriașe unii de alții, fie planete din sistemul solar, fie comete sau meteoriți, fie Soarele însuși (cea mai apropiată stea).

În limbaj științific, Pământul este o planetă a sistemului solar, în mișcare de rotație și revoluție. Dar în limbaj tradițional (preștiințific, fenomenologic), Pământul este întinderea uscatului, țara, continentul, suprafața terestră. În limbaj biblic, cerul este ecranul aparent pe care se plimbă astrii și norii, numit uneori boltă, întindere, tărie sau firmament.

O observare atentă a verbelor folosite de Moise, în descrierea actelor Creației, duce la concluzia că autorul folosește un limbaj popular, poetic,

figurat, pentru a descrie activitatea divină, nu un limbaj specializat, științific, exact. Limbajul folosit descrie adesea obiectul Creației ca fenomen, nu ca realitate în sine, așa cum arată toate verbele folosite:

- Verbul *bārā* este folosit pentru a descrie crearea cerului și a pământului din oceanul primordial, a omului din pământ și a femeii din bărbat, precum și nașterea.⁴ Dar sensul lui este fenomenologic, deoarece înseamnă „a face să se întâmple (să apară) ceva nou”.⁵
- Verbul *raḥḥēf* – a plana ca un vultur în zbor (Geneza 1:2) descrie pe Duhul lui Dumnezeu, fie metaforic, fie ca manifestare (fenomen, cf. Matei 3:16).⁶
- Verbul *hāyā* („a fi”, „a exista”) este frecvent folosit cu sensul de *a se întâmpla*, *a avea loc*, *a apărea*⁷, indicând astfel ceea ce se vede („s-a făcut lumină”; „așa s-a făcut”, „a avut loc”). Expresia *wa-yōhiy ʾōr* trebuie înțeleasă în sensul că „s-a făcut lumină”, „a apărut lumina” pe pământ, nu că atunci ar fi apărut primul foton în scenariul big-bang.
- Verbul *ḥabḏēl* (a despărți, separa, distinge)⁸, folosit frecvent în Geneza 1 (v. 4, 6-7, 14, 18), oricum ar fi înțeles, el nu reprezintă un limbaj realist. Este limbaj popular, poetic.
- Verbul *ḥaṭmēaḥ* (a odrăslit, a dat la iveală) arată că Dumnezeu a produs vegetația și animalele (v. 11-12, 24; Geneza 2:9; Psalmii 147:8), descriind apariția lor din pământ, așa cum putea fi văzută (de îngeri: Iov 38:4).
- Verbul *mašal* (a guverna), ca acțiune a corpurilor cerești, peste zi și nopți (v. 16, 18; Psalmii 136:8-9); a bărbatului și a femeii, peste alte viețuitoare (Psalmii 8:7; cf. Geneza 1:26). Verbul este evident figurat.
- Aștrii sunt numiți ca fenomen, ca rol aparent: *lumini* sau *luminători* (*məʾōrōt*), ignorând complet natura, poziția și condiția lor (Geneza 1:16-17). Geneza nu afirmă că în ziua a patra Dumnezeu ar fi produs din nimic sfere imense, cu rol gravitațional și energetic, în universul depărtat, ci afirmă că Dumnezeu a făcut să apară „luminători”, pe care i-a „așezat” pe firmamentul/cerul nostru.
- Verbul *natan* (a da) se folosește frecvent cu sensurile derivate: „a pune”, „a stabili”, „a institui”, „a desemna”. Dumnezeu a *pus* curcubeul în nori, aștrii pe cer (Geneza 1:17; 9:13 etc.). Știm însă că atât curcubeul, cât și luminătorii cerului nu sunt niște obiecte simple, de luat și de „pus” undeva. Ele sunt fenomene fizice, la dispoziția Creatorului și a legilor fixate de El.

- Dumnezeu l-a *făurit* pe om (Geneza 2:7-8): *yāṭār* (a format, meșterit, modelat, turnat, sculptat). Același verb se folosește însă și pentru crearea animalelor (Geneza 2:19), chiar dacă se afirmă că pământul le-a „produs” (Geneza 1:24); de asemenea, se folosește și pentru „a inventa” sau „a fabrica” o armă (Isaia 54:17), „a prevedea” sau „a hărăzi” un fapt, o soartă (2 Împărați 19:25; Psalmii 139:16), sau pentru „a produce” lumina (Isaia 45:7). Uzul verbului este evident poetic.
- Cel mai frecvent verb folosit în Geneza 1:7 este *ʾāśā*, care înseamnă *a face*, în sensul cel mai general, sau cu referire la orice fel de acțiune, de la cele mai concrete până la cele mai abstracte. În Eclesiastul 2:8, expresia „mi-am adus (*făcut rost de*) cântăreți” este exprimată prin verbul *ʾāśā* („mi-am *făcut* cântăreți”); în Exodul 11:10, „Moise și Aaron *au făcut* semne și minuni”, deși ei nu știau deloc cum s-au produs.
- Deosebit de instructiv este verbul *hēraʾ* *ē*, „a se vedea”, „a se arăta”, „a se lăsa văzut”, din Geneza 1:9 („să se arate uscatul”). În 1:1, ni se spune că Dumnezeu a „creat” pământul, iar în 1:7 ni se spune cum l-a creat: a poruncit *să se arate, să apară*, să iasă din apă uscatul, pe care mai apoi l-a numit „pământ”.
- Un verb frecvent folosit este *qārāʾ* (a numi, a da nume, a încredința un rol: Geneza 1:5,8,10). Lumina este numită „zi”, întunericul – „noapte”, firmamentul – „cer”, uscatul – „pământ”, acumulările de apă – „mări” sau „lacuri”. Nu pentru că Dumnezeu Însuși ar fi avut nevoie să le numească, ci pentru a sugera că Dumnezeu le-a fixat un rol, un destin și că le are sub control (Geneza 35:10; Isaia 40:26).

Toți acești termeni ebraici indică foarte clar că limbajul din Geneza 1 este literar, poetic, popular și fenomenologic – nici pe departe științific. Pentru a înțelege realitatea din spatele fenomenului, atât cât se poate, descrierile trebuie „traduse” în limbajul cultural de astăzi.

De ce există două povestiri ale Creației, diferite?

În afară de Geneza 1:1–2:3, originea lumii mai este descrisă în Geneza 2:4–25. Critica sceptică așază în contradicție cele două istorisiri ale Creației, care în realitate sunt complementare. Discrepanțele însă încep să dispară la un studiu mai atent și făcut cu suficientă bunăvoință.

**CUVÂNTUL
TALMACIT
FLORIN
LAIU**

**O OBSERVARE
ATENȚĂ A VER-
BELOR FOLOSITE
DE MOISE, ÎN
DESCRIEREA
ACTELOR CRE-
AȚIEI, DUCE LA
CONCLUZIA CĂ
AUTORUL FOLO-
SEȘTE UN LIMBAJ
POPULAR, POETIC,
FIGURAT.**

REFERIREA
ÎN GENEZA
2:19 LA TOATE
VIEȚUITOARELE
CARE FUSESERĂ
CREATE, DE FAPT,
ÎN ZIUA A CINCEA
ȘI A ȘASEA
SUBLINIAZĂ
DISTINCȚIA
BIOLOGICĂ ȘI
PSIHOLOGICĂ
DINTRE OM ȘI
ANIMAL.

Istorisirea din Geneza 2:4-25 este despre aceeași Creație descrisă în capitolul 1, dar care se concentrează pe crearea vegetației în ziua a treia (Geneza 1:9-13) și crearea omului în ziua a șasea (Geneza 1:24-31), cu anumite detalii. Geneza 1 este o prezentare schematică, generală, iar Geneza 2:4-25 este o focalizare în prim-plan asupra creării omului, capodopera Divinității. Detaliile au fost necesare pentru a înțelege cum a avut loc căderea (cap. 3), precum și conflictul dintre bine și rău care a apărut în prima familie și s-a continuat în cele două neamuri descendente din Cain și din Set.

Descrierea diferită a cosmogoniei în Geneza 2:4-6 are scopul de a pregăti istorisirea care urmează. Creația din Geneza 1:1-10, unde prezența apelor este dominantă, nu se mai repetă în Geneza 2. De asemenea, nu se repetă crearea astrilor, a vieții acvatice și a zburătoarelor. Întrucât Moise se concentrează asupra omului (*ʿādām*) plămădit din pământ (*ʿādāmā*) și asupra rolului pe care acesta îl va juca în cultivarea pământului, a doua istorisire începe cu descrierea pământului pe vremea când nu erau nici plante, nici ploi (2:4) și nici om care să cultive pământul. Apoi autorul descrie cum a împlinit Creatorul aceste nevoi, meșterind pe om din pământ, oferindu-i o grădină și o lume de vis. În primul capitol nu se detaliază crearea omului, dar în al doilea capitol se menționează orice detaliu care pregătește scena pentru înțelegerea relatărilor ulterioare.

Menționarea creării grădinii și a animalelor în Geneza 2:8-9,19 nu contrazice faptul că, în săptămâna Creației, Dumnezeu Și-a terminat toată lucrarea. Evenimentele din al doilea capitol pot fi localizate temporal în ziua a șasea (Geneza 1:31). Referirea în Geneza 2:19 la toate viețuitoarele care fuseseră create, de fapt, în ziua a cincea și a șasea, înaintea creării omului, nu indică timpul exact al acestei creații, ci doar reia motivul din primul capitol, cu unele precizări, pentru a sublinia distincția biologică și psihologică dintre om și animal (v. 20). Limba ebraică nu are *mai-mult-ca-perfect*; acest timp este subînțeles și este exprimat prin alte forme, în anumite condiții sintactice. Aceași explicație este valabilă și pentru apariția grădinii în Geneza 2:8-9.

Sarcina dată omului de a da nume viețuitoarelor (Geneza 2:19-20) este menționată pentru a sublinia că omul a apărut de la început ca ființă inteligentă (*homo sapiens*), după chipul Aceluia care dăduse nume elementelor Creației, și pentru a trezi în om conștiința identității sexuale și sociale unice, prin analogie (Geneza 2:23).

Așa cum este relatat și tradus acest fapt (Geneza 2:20), dă impresia că absolut toate viețuitoarele trebuie să fi primit nume cu acea ocazie, ceea ce ar fi însemnat un volum de muncă și de timp care depășește incomparabil cadrul unei zile. Observând că termenul ebraic *kol* (tot, toate) nu are întotdeauna sensul de totalitate absolută, ci este adesea relativ sau hiperbolic⁹, nu trebuie să înțelegem că absolut toate speciile de viețuitoare ar fi defilat prin fața lui Adam cu ocazia aceea. Știind motivul practic pentru care omul a fost pus să observe și să denumească viețuitoarele, deducem că aici autorul a avut în vedere numai speciile sexuate, probabil animalele mari. Și nu toate ar fi avut nevoie de nume, până când omul să devină conștient de rostul sexului său. În săptămânile următoare, Adam va fi avut suficient timp ca să-și continue munca de taxonom.

Care este „începutul” la care se referă Biblia ebraică în Geneza 1:1?

Când este folosit în sens cronologic, termenul *rēʾšīt* (punct de pornire, început, prima parte), are întotdeauna sens relativ (începutul unui lucru — anului — domniei). În Geneza 1:1 are sensul de „început de lume”, în contextul unei viziuni cosmologice antropocentrice și al unui limbaj fenomenologic. Prin urmare, este vorba de lumea noastră, așa cum o vedem, nu de începutul absolut al întregului univers metagalactic, nu de momentul zero al universului (universurilor). Observați și punctul 6.

Ce înseamnă „a crea”?

După dicționare, verbul *a crea* înseamnă *a face ceva ce nu exista înainte; a întemeia, a înființa; a institui, a inventa, a face un lucru original, a produce, a elabora, a da naștere, a da ființă, a izvedi*. Doar în limbajul teologic bisericesc, „a crea” înseamnă „a face ceva din nimic”. Dar acest sens este impus de teologie, nu de terminologia ebraică.

Verbul *bārāʾ* înseamnă întotdeauna *a face ceva nou, a înființa, a izvedi, a făuri*. Singura deosebire față de verbul românesc *a crea* este că, în Biblie, *bārāʾ* are ca subiect numai pe Dumnezeu.¹⁰ Astfel, termenul a fost ales ca arhaism poetic cu uz special (a face ceva nou, nemaipomenit).¹¹ Totuși, verbul acesta nu se referă la o creație „din nimic”. Omul a fost creat din pământul deja făcut de Dumnezeu, nu din nimic (Geneza 2:7).¹² Același cuvânt este folosit pentru crearea viețuitoarelor acvatice (Geneza 1:21), precum și cu referire la o generație de oameni — un popor nou (Psalmii

102:19), producerea întunericului și a restriștii (Isaia 45:7), cer nou și pământ nou (Isaia 65:17-18).

Nu sugerez prin aceste observații că materia (universul) ar avea o existență eternă, ca Dumnezeu, și că Dumnezeu ar fi un simplu demiurg dependent de o materie preexistentă, ci doar afirm că verbul ebraic înseamnă doar „a face ceva nemaipomenit”, fără a preciza dacă este produs din nimic sau modelat din ceva existent. Începutul absolut al universului precede Creația din Geneza 1-2, deoarece istorisirea biblică implică faptul că universul stelar și pământul ca planetă trebuie să fi existat, dacă au putut apărea aștrii pe ecranul ceresc în ziua a patra (Geneza 1:14-19), dacă ființele cerești existau deja când a fost creat pământul (Iov 38:4-7; Geneza 3:24) și dacă „oceanul lumii”, pustiu și învăluit de întuneric, exista înainte de Creația lumii noastre.

Apele deja existente au fost separate vertical și orizontal când Dumnezeu a creat firmamentul și uscatul, adică cerul și pământul (Geneza 1:2,6-10). Pământul „s-a ivit la cuvântul lui Dumnezeu, din apă și prin apă” (2 Petru 3:5). Apa este cheia înțelegerii unor aspecte cosmologice și geofizice ale lumii noastre „la început”. Apa este elementul care exista deja înainte de prima zi a Creației; și dacă apa aceasta nu acoperea o planetă suficient de caldă, ea nu putea fi în stare lichidă.

(Continuarea în numărul următor) ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ John Calvin, *Commentary on Genesis*, vol. 1, <https://ccel.org/ccel/calvin/calcom01/calcom01>. A se vedea și PostBarthian, "John Calvin on Genesis 1, as an Accommodation to the Ordinary Customs of Men" (online article), © 1997-2019.

² Cf. E.G. White, MS 24/1886; Let 121: 1901 (*Selected Messages*, Book 1, 1958:12-20; in F. D. Nichol, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, 1957: 945); „Biblia nu ne-a fost dată într-un limbaj grandios, supraomenesc. Isus, pentru a ajunge la om acolo unde se află, a luat natura umană. La fel și Biblia a trebuit să fie exprimată în limbajul oamenilor, iar tot ce este omenesc este imperfect. ... Biblia a fost dată pentru scopuri practice. „Biblia a fost scrisă de oameni inspirați. Totuși, ea nu reprezintă modul în care gândește și se exprimă Dumnezeu însuși. Modul de gândire și exprimare este al agentului omenesc. Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat. ... Dumnezeu nu și-a pus la încercare puterile în cuvintele, în logica și în retorica Bibliei. Scriitorii Bibliei au fost secretarii lui Dumnezeu, și nu condeiele Lui” (sublinierile autorului).

³ Stelele mobile au fost numite de greci *planētēs* („rătăcitoare”) și li s-a dat nume de zei. De aici provine denumirea actuală de „planete”.

⁴ Gen. 1:27; 5:1-2; 6:7; Deut. 4:32; Ps. 89:48; 102:18; 104:30; Is. 43:1; Mal. 2:10.

⁵ Ex. 34:10; Ps. 51:12; Is. 4:5; 48:7; Ier. 31:22; Amos 4:13.

⁶ Verbul *rahḥēf* apare în ebraica biblică numai în Pentateuh. În limba ugarită (limbă canaanită din anii 1450-1200 î.Hr.) înrudită cu ebraica, acest verb se referă la zborul vulturului, care dă roto-coale în aer, planând. În siriacă (aramaica creștină, <http://cal.huc.edu>), se folosește cu referire la păsări, sau în sens figurat: *gestul întinderii aripilor* (a cloci, a umbri, a proteja; tandrețe); *gestul coborârii în zbor* (a se lăsa din cer, a amenința).

⁷ Gen. 1:3,5-6,8; 3:1; Zah. 14:7; cf. 1 Sam. 28:14.

⁸ Verbul *bdl* se folosește foarte frecvent, cu sensul de *a separa* (Ex. 26:33; Ezech. 42:20), *a face deosebire* (Lev. 10:10; 11:47), *a se da la o parte* (Num. 16:21), *a pune deoparte*, *a alege* (Lev. 20:24-26; Num. 8:14; 16:9; Deut. 4:41; 1 Cron. 23:13), *a da la o parte*, *a exclude* (Deut. 29:20).

⁹ Gen. 9:3; Num. 16:34; Iosua 7:25; Jud. 6:37; Dan. 3:29 etc.

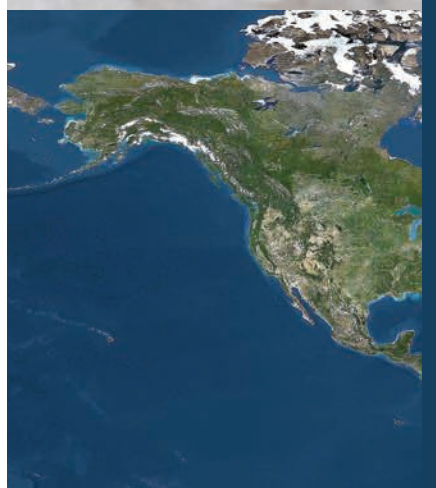
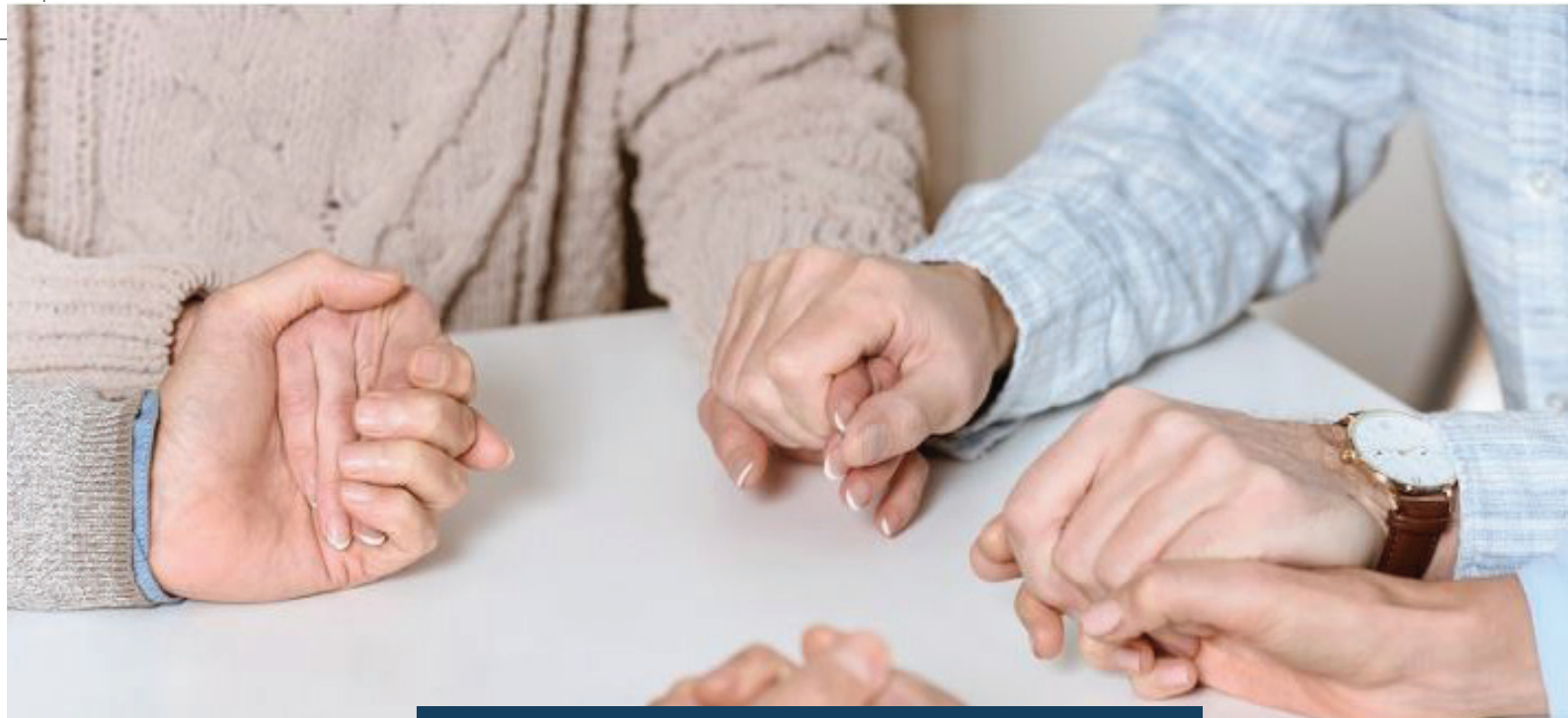
¹⁰ Se folosește și pasiv, când subiectul (probabil Dumnezeu) este doar subînțeles. La origine însă, trebuie să fi fost un verb comun (*bārā* < *bānā* „a întemeia”, „a construi”), care permitea orice subiect al acțiunii.

¹¹ Ex. 34:10; Num. 16:30; Ps. 51:12,10; Ier. 31:22.

¹² Se folosește de cel puțin 9 ori verbul *bārā* cu privire la crearea omului: Gen. 1:27; 5:1-2; 6:7; Deut. 4:32; Ps. 89:48,47; Maleahi 2:10.

**ÎNCEPUTUL
ABSOLUT AL
UNIVERSULUI
PRECEDE CRE-
AȚIA DIN GENEZA
1-2, DEOARECE
RAPORTUL
BIBLIC IMPLICĂ
FAPTUL CĂ UNI-
VERSUL STELAR
ȘI PĂMÂNTUL
CA PLANETĂ
EXISTAU DEJA,
DACĂ AU APĂRUT
AȘTRII ÎN ZIUA A
PATRA.**

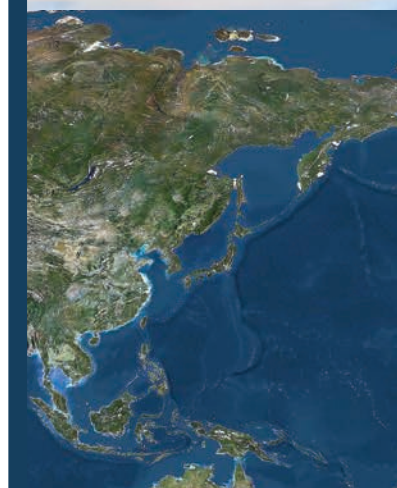

40 DE ZILE DE RUGĂCIUNE

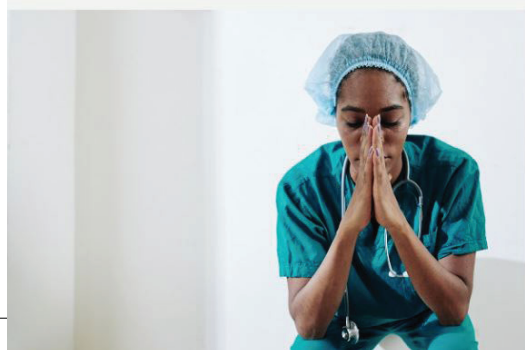
PENTRU SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE

3 MAI – 11 Iunie 2022

Reamintim inițiativa de rugăciune pentru sesiunea Conferinței Generale din 6-11 iunie 2022, în St. Louis, Missouri, SUA.

<https://rugaciuneunita.ro/>

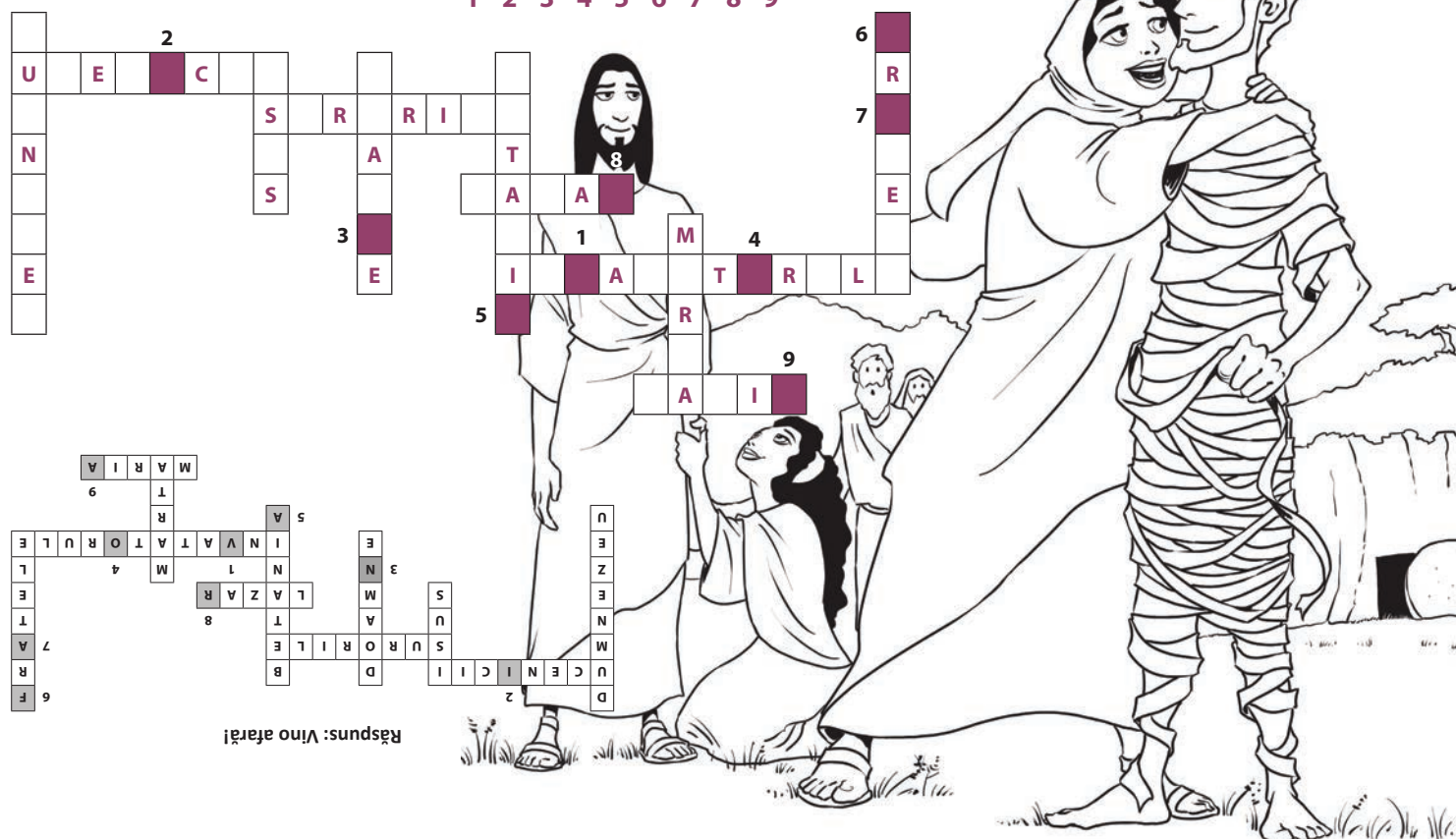

LAZĂR, DIN NOU ÎN VIAȚĂ!

Povestea lui Lazăr este cea mai captivantă din Biblie. Completați careul de mai jos cu cuvintele îngroșate din text. Câteva litere sunt deja amplasate în careu pentru a vă ajuta să găsiți cuvintele cele mai potrivite. Apoi mergeți și luați literele din casetele umbrite și numerotate, pentru a afla ce i-a spus Isus lui Lazăr când acesta a fost mort și îngropat.

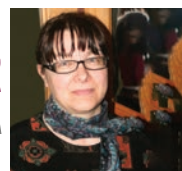
„Un oarecare **Lazăr** din **Betania**, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. **Surorile** au trimis la Isus să-l spună: «Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.» Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: «Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru că Fiul lui **Dumnezeu** să fie proslăvit prin ea.» Și Isus iubea pe **Marta** și pe sora ei și pe Lazăr. Deci când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era și în urmă a zis ucenicilor: «Haidem să ne întoarcem în Iudeea.» «**Învățătorule**», I-au zis **ucenicii**, «acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudeea?» Atunci Isus le-a spus pe față: «Lazăr a murit... Dar acum, haidem să mergem la el.» Și, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii... Când a auzit Marta că vine **Isus**, I-a ieșit înainte, iar **Maria** ședea în casă. Marta a zis lui Isus: «**Doamne**, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit **fratele** meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.» Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt. Mormântul era o peșteră la intrarea căreia era așezată o piatră. «Dați piatra la o parte», a zis Isus. Și a strigat cu glas tare:

«Lazăre, — — — — — !»
1 2 3 4 5 6 7 8 9

Răspuns: Vino afară!

**CITESC ȘI
DESCOPĂR**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Adevărata educație

ADMITERE

11-18 IULIE

5-12 SEPTEMBRIE

Teologie
adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia
învățământului
primar
și preșcolar

Școala
postliceală
sanitară „Dr. Luca”

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

0744 157 723
fb.com/scoalapostliceala
[drlucacernica](https://fb.com/drlucacernica)

